

Een nieuw jaar en een nieuw inzicht.

WEER zal weldra een heel jaar volgens de oude Chineesche telling voorbijgaan en welk een jaar!

Vol rampspoed, ellende, maar ook vol hoop en verwachting en zooals Van Eeden eens heeft gezegd, dat er geen hart zal worden uitverkoren, dat niet verging in vlam van eigen leed, zoo zal ook de ziel van het Chineesche volk door de oorlogsvlam gestaald en door oorlogsellende gelouterd rijper te voorschijn komen dan na een jaar van oppervlakkigen voorspoed.

De geschiedenis is een goede leermeester, laten wij geen al te slechte leerlingen zijn.

Al het aardse is vergankelijk en al wat wij bezitten kan plotseling van ons worden weggenomen door een Hoogere Macht of zelfs door medestervelingen.

Een paar bommen kunnen de met moeite gedurende tientallen van jaren vergaarde rijkdommen in een oogwenk vernietigen, evenals een zwerm wespen, een verdwaalde bacil of kogel ons het leven kan doen verliezen.

Altijd is er kans op verlies en alleen als wij alles in het Al bergen is ons Eeuwig Bezit verzekerd.

Maar tot een dergelijk inzicht komen wij alleen op bepaalde zeldzame momenten want in het rumoer van het dagelijksch leven gebruiken wij geestelijke pasmunt en zijn wij vol wraakgevoelens ten opzichte van degenen, die ons blijkbaar slechts twee oogen wenschen te laten behouden om te weenen. Maar het is zooals Kahlil Gibran zegt:

De vermoorde is niet onschuldig aan zijne eigen dood.

En de beroofde is niet zonder blaam voor den roof.

De rechtvaardige is niet onschuldig aan de daden van dengeen die zondigt.

Of om het anders met minder diepte te zeggen: Wie zich zelf niet tijdig en voldoende beveiligd, lokt den moordenaar en onbeschermden schatten maken de verleiding voor de roovers slechts grooter. Als wij het nieuwe jaar met het besef ingaan dat wij niet alleen onze ziel, doch ook onze materiele goederen hebben te behoeden en wij vast besloten zijn dat misdadige zorgeloosheid ons voortaan niet meer ontsieren zal, dan wordt dit nieuwe inzicht met de reeds gebrachte en de nog te brengen offers niet te duur gekocht.

Het strand te Tandjong Priok.

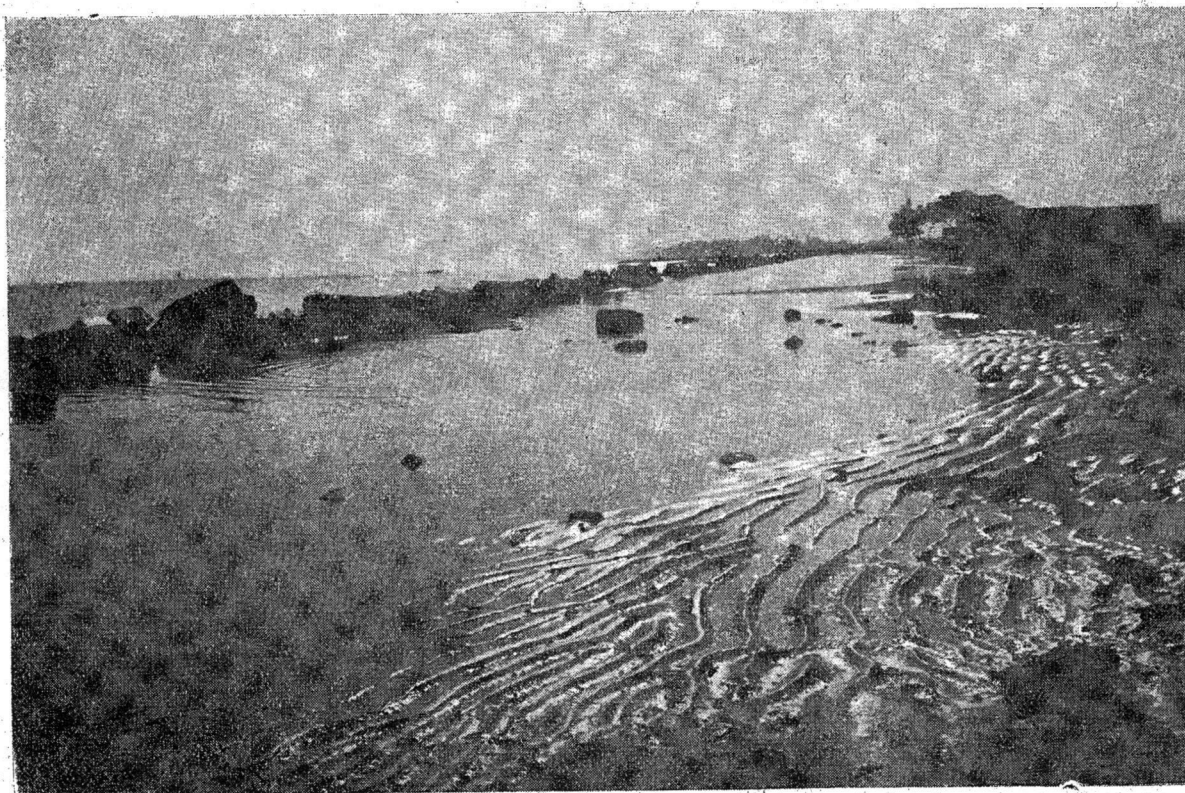

Foto: Tjong Sioe Kioen, Bat.-Ctr.

報 SIN DO 新

Weiden im Herbst.

von
HU SHIH.

AN einem Herbsttage begab ich mich hinaus aufs freie Feld, und sah, dass alle Bäume wie zum Absterben gerüstet schienen. Nur einzig und allein die Weiden vermochten in ihrer schwachen, biegsam-nachtgiebigen Natur an diesen hellen Herbsttagen im Winde zu tänzeln und ihr ganzer Ausdruck war der rechten Selbstbehagens.

War das etwa das, was Laudsä nennt, man vermag durch Schwachheit und Nachgiebigkeit sich am Leben zu erhalten? Ich verlieh meinen Empfindungen darüber dichterischen Ausdruck:

Man sieht nur, wie im eisigkalten Wind die Bäume all' verfallen.

Doch blieb ein Rest von Trauerweiden noch, die allen Menschen zu sich winken, Oh Westwind, lach nicht über jener Zweige biegsam-zarte Schwäche, Denn sie alleine tanzen mit dem Westwind noch einmal.

Wind om Lunghwa-pagode (Shanghai).

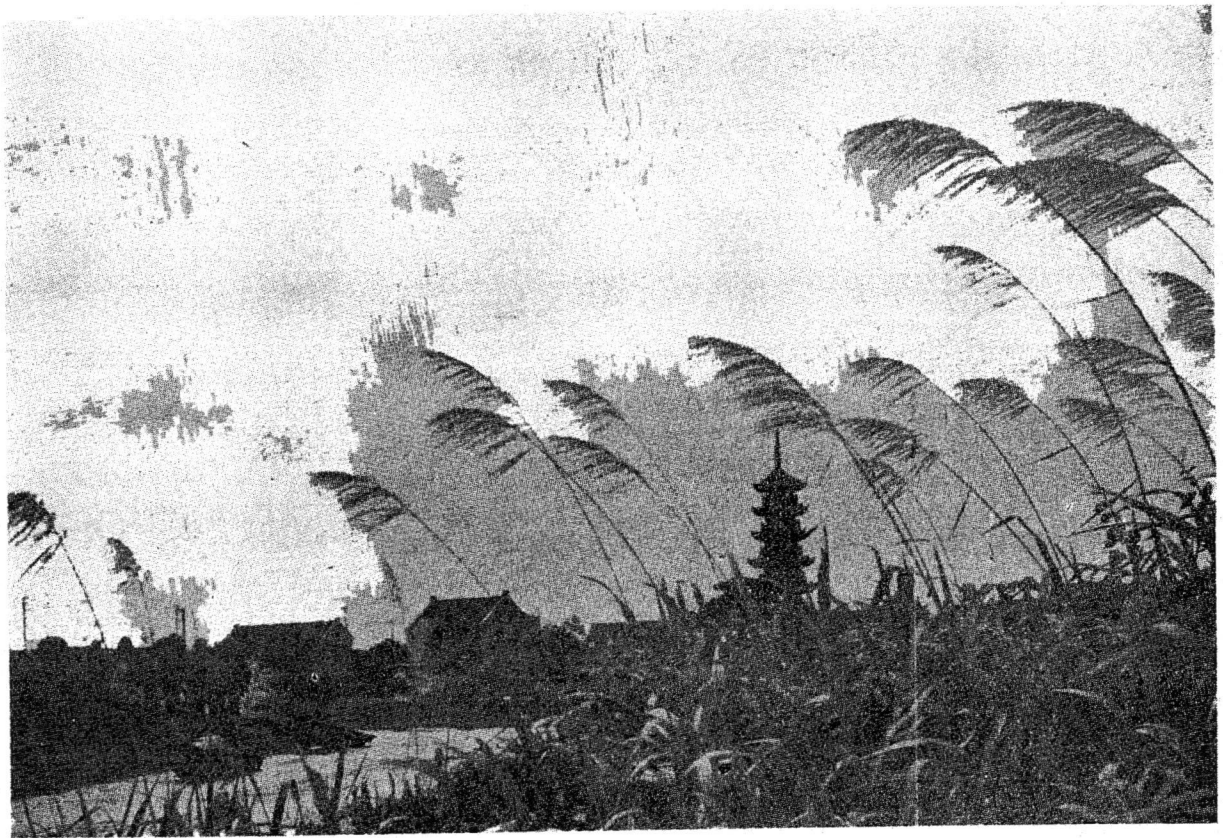

Foto: C. Y. Kiang, Shanghai.

HELP U ZELF!

„Habitué à ne compter que sur lui-même, le marchand Chinois ne demande rien au gouvernement, si ce n'est le droit commun. De protection, il n'en veut point et il serait bien étonné et quelque peu humilié, si l'on venait lui parler de le protéger.

„Aide-toi, le ciel t'aidere," dit l'Américain: „Aide-toi", dit simplement le Chinois.

C'est armé de cette devise, qu'il a abordé les luttes pacifiques du travail et du commerce avec ses concurrents".

Général Tcheng Ki Tong,
Mon Pays, p. 216.

IN RECORD-SNELHEID!

Minister Groener is op zijn 62ste jaar getrouwd; vijf maanden na zijn trouwdag kwam een zoon!

Hindenburg en Schleicher spre-

ken over het geval; Schleicher zegt: in het leger noemen ze het voorbarige kereltje Nurmi naar den beroemden Finschen hardlooper. — K. Heiden, Hitler, p. 226.

EEN WOORD VAN G. B. SHAW.

Some men, especially politicians, have such a command of language that you are tempted to say that the language has command of them.

Hulde aan den Chineeschen soldaat.

door:

CAPTAIN ANATOL M. KOTENEV.

HET is onmogelijk de ontelbare voorbeelden van waren moed en heroïsme te beschrijven getoond door den Chineeschen soldaat, zooals ze te vinden zijn in de oude en moderne Chineesche geschiedenis; de overtalrijke voorbeelden te beschrijven van soldaten die moedig voor hun Vorsten en Veldheeren sterven en opgegruimd een pijnlijken dood tegemoetgaan onder de handen van wreede vijanden; om de namen op te sommen van ouders, vrouwen, zoons en dochters, die hun levens opofferen ten behoeve van hun familieleden en hun vaderland.

Als men de oude Chineesche geschiedenis raadpleegt kan men niet zoo maar voorbijgaan zonder diep te worden ontroerd door het heroïsme van een oude dame, 1)

1). Wang Mu, moeder van generaal Wang Ling van de Han dynastie; zij stierf in 184 voor Chr.

die zelfmoord pleegde om haar zoon te bevrijden van den last haar te verzorgen, opdat hij zijn Vorst kon dienen; zonder de standvastigheid te bewonderen van een gewonen krijger, die het tot de hooge positie van onderkoning wist te brengen en die na een beleg weigerde om zijn post te verlaten, zich in zijn staatsiegewaad stak twee maal een diepe buiging in de richting van Peking maakte om ten slotte de hand aan zich zelf te slaan 2), hetgeen door één van zijn zonen en al zijn vrouwelijke familieleden werd nagevolgd; of de trouw van den generaal, die in handen van de rebellen weigerde de trouw aan zijn Keizer af te zweren en daarom werd gedood. Zelfs het in stukken snijden van zijn twee zonen voor zijn oogen kon zijn onverschrokken geest niet beroeren 3).

2). Kan Wen Hum (1633-1674).

3). Ma Hsiung Chen (1634-1677).

Evenmin kan men zoo maar voorbij gaan zonder diep onder den indruk te komen van de plichtgetrouwheid van twee onbekende Chineesche soldaten, die in dienst zijnde van het Witte Russische Leger gedurende den Russischen burgeroorlog, hoewel zwaar gewond en door Communisten omsingeld bij een strijd aan de Tobol-rivier in September 1918, er toch in slaagden een aan hun zorg overgelaten machinegeweer te redden door twee dagen lang door een dicht woud te kruipen.

Met ongedekt hoofd staande voor de ontelbare en onbekende graven van Chineesche soldaten verspreid over heel China, Korea, Mongolie, Thibet, Burma en zelfs tot het verre Siberie, verwondert men zich er over waar deze mannen zulk een hoogen geestelijken stimulus hebben kunnen vinden om den dood van ware soldaten te sterven.....

's Lands Plantentuin, Buitenzorg.

Foto: Tjong Sioe Kioen, Bat.-Ctr.

APHORISMEN UIT OUD-CHINA.

De heiligen behoeven niet dezelfde principes te hebben. Het goede (schoone) hoeft niet één kleur te bezitten (聖人不必同道, 好者不必同色).

Lu Chia in „Hsin Yu”.

De Hemel schiep het volk niet ter wille van den vorst, maar den vorst ter wille van het volk (天之生民非爲王也, 而天立王以爲民也).

Tung Tsung Schu in „Chun Chiu Fan Lu”.

Wie het groote liefheeft, maar het niet doet is niet groot (好大而不爲大, 不大矣).

Yang Hsiung in „Fa Yen”.

Het hart des Hemels is in de borst van den Heilige (上天之心在聖人之胸).

Wang Chung in „Lun Heng”.

Wat de Hemel het meest lief heeft, is het volk (天之所甚愛者民也).

Wang Fu in „Chien Fu Lun”.

Wat het volk wenscht wordt door den Hemel gevolgd (民之所欲, 天必從之).

Wang Fu in „Chien Fu Lun”.

De groote geleerde vergeet, de middelmatige werkt voor en de minderwaardige steelt den roem (上士忘名, 中士立名, 下士竊名).

Yen Chi Tui in „Chia Hsün”.

HET HEELE NAGESLACHT ALS GEADOPTEEERDE ZOON!

„Ich möchte nun unsern vierhundert Millionen chinesischen Stammesbrüdern einen äusserst pietätvollen und gehorsamen, Sohn vorstellen. Und wer ist dieser Sohn? Es ist, die Gesellschaft..... Schaut Euch nur den Ruhm jener Helden, Genies, Höchsttugendhaften und Rechtschaffenen an!

Schon seit undenklichen Zeiten wird er von Generation zu Generation weitergegeben, ohne dass er je erloschen wäre. Die ganze Gesellschaft verehrt sie, gedenkt ihrer. Und gleichgültig, ob sie Söhne und Enkel hatten oder nicht, so wird doch unser Gedächtnis an sie nicht im geringsten dadurch beeinträchtigt. Denn nur weil sie sich um die Gesellschaft verdient gemacht haben, dankt ihnen die Gesellschaft ewig dafür und gedenkt ihrer. Ah, ha, ha! Diese Helden, Genies, Höchsttugendhaften und Rechtschaffenen haben wahrhaftig viele pietätvolle Söhne und würdige Enkel, unendlich viele!..... Wenn nur jemand recht viele verdienstvolle Taten zu Nutz und Frommen der Allgemeinheit zu vollbringen vermag, dann kann er sich die ganze Gesellschaft zu seinen pietätvollen Söhnen und würdigen Enkeln machen. Sie, meine Herren, müssen wissen: Auf Söhne und Enkel, gleichwohl ob selbst gezeugt, oder adoptiert, ist nie Verlass. Nur der von mir soeben vorgestellte pietätvolle Sohn und gehorsame Enkel wird Sie nie und nimmer enttäuschen!”

Prof. Dr. Hu Shih (in *Ostasiatische Rundschau*, 16 Oct. 1937).

HET ONGEWONE JUWEEL.

Een boer uit de Sung dynastie vond bij het ploegen een stuk jade. Met deze kostbare vondst ging hij naar Tzu Han, het hoofd van het stadsbestuur, om hem het stuk jade ten geschenke aan te bieden.

Doch Tzu Han weigerde het aan te nemen, waarop de boer zei: „Ik heb het eerst aan een juwelier getoond en hij bevestigde dat dit inderdaad kostbare jade is en daarom durf ik U het aan te bieden!”

Tzu Han antwoordde: „Gij beschouwt Uw jade als een juweel. Ik beschouw echter rechtschapenheid en onomkoopbaarheid als een juweel. Indien ik Uw geschenk aanneem, zouden wij beiden elk een juweel verliezen. Laat ons dus maar ieder ons eigen juweel behouden!”

INTERNATIONAAL.

„Iemand heeft gezegd, dat het ideaal zou zijn om in een Eengelsch landhuis te wonen, een Chineesche kok in dienst te hebben, een Japansche vrouw te huwen en een Fransche minnares te bezitten”.

LIN YUTANG.

WOL UIT ONDERMELK.

Melk is goed voor elk; er is kans, dat melk eens ondergoed wordt voor elk.

Wat onze lezers en adverteerders weten mogen!

In het door de Gemeente Batavia uitgegeven werk „Batavia als Handels-, Industrie en Woonstad” leest men op pag. 102, hoe er te Batavia, talrijke Chineesch-Maleische dagbladen verschijnen, „waarvan de *Sin Po* ongetwijfeld het belangrijkste is”.

Voor het Chineesche Roode Kruisfonds heeft de *Sin Po* in één kwartaal een kwart miljoen gulden van lezers uit alle oorden van den Archipel ontvangen, een recordcijfer voor alle dagbladen van alle rassen hiertelande!

Wel een bewijs dat ons blad de volle belangstelling en het volle vertrouwen van het Chineesche publiek geniet!

De Chineesche editie van de *Sin Po* wijst in verband met de huidige Chin.-Jap. oorlog een fenomenale stijging van circa 100%, zoodat zij thans van alle dagbladen hier in Indie — de Europeesche niet uitgezonderd! — de grootste oplaat bezit.

Voetbal en polo uit China.

IN *Adversaria Sinica* heeft Prof. Giles een interessant artikel geschreven over „Football and Polo in China”.

Voetbal werd in China reeds gespeeld voordat Julius Caesar voet aan wal zette op de Britsche eilanden!

En ook het polo-spel is in China reeds lang bekend, hetgeen o.a. blijkt uit een zeer duidelijke tekening van Chin Ying, welke men ook afgedrukt vindt in het bij de *Sin Po* verschenen „Beknopt overzicht der Chinese geschiedenis” (p. 17).

De uitvinding van het voetbal-spel wordt door sommigen toege-

schreven aan den beroemden Geelen Keizer (Huang Ti), die omstreeks 30 eeuwen voor Christus leefde!

Anderen zijn van meening dat het voetbalspel in China gedurende derde of vierde eeuw voor Christus dateerde; oorspronkelijk was het één der vormen van militaire training.

In de geschiedenis van de Han dynastie (206 v.C. — 25 na Chr) wordt voetbal meer dan eens genoemd.

Een van de bekendste voetballers uit de Oudheid was Kung Kuei, een afstammeling van Confucius en een Chinese dichter,

Li Yu (die omstreeks 50-130 leefde) beschreef zelfs uitvoerig een voetbal veld.

Bij dit artikel drukken wij een oud-Chineesche prent af, waarin het voetbalspel wordt afgebeeld.

Het polospel kwam gedurende de Tang-dynastie in zwang en niemand minder dan de beroemde keizer Tang Ming Huang (tijdgenoot van den prins der Chinese dichters, Li Tai Po) speelde zelf polo.

In 901 verloor een Chineesch staatsman bij het polospel zelfs zijn leven en voor dien werd reeds een generaal aan één oog blind door dit niet ongevaarlijke spel!

Voetbal in Oud-China.

Naar een oude prent.

CHINEEZEN OP BORNEO.

„Het waren in hoofdzaak Hakka-Chineez, die naar Borneo's Westerafdeeling stroomden om er, onder de brandende equatorzon, dagelijks van den ochtend tot den avond in de goudmijnen een arbied te verrichten waarbij zelfs een inboorling des lands bezwijken zou, een arbeid dien geen volkstam ter wereld onder gelijke omstandigheden in staat zou zijn te verrichten en waarvan de zwaarte alleen door ooggetuigen kan worden geschat. Het waren..... de zonen van denzelden stam, die alom in Sambas, Pontianak en Mampawa maagdelijke reuzenwouden velden en den..... bodem in prachtige rijstvelden, suikertuinen en boomgaarden herschiepen”.

Dr. J. J. M. de Groot,
Het kongsiwezen van Borneo, p. 70.

KAREL DE GROOTE EN ZIJN GROOTSTE GEBREK.

Onderwijzer: „Karel de Groot was ongetwijfeld een groot vorst. Hij had echter ook zijn gebreken. Noem jij er eens één, Goan!”

Goan: „Hij richtte scholen op!”

OM TE ONTHOUDEN!

Do not despise your situation; in it you must act, suffer, and conquer. From every point on earth we are equally near to heaven and to the infinite.

AMIEL.

Oogendiagnostiek.

ONDER „oogendiagnostiek” verstaat men de methode (volgens sommigen wetenschap) om uit de verkleuringen en afteekeningen in de iris uitspraak te doen aangaande ziekteverschijnselen der verschillende deelen van het lichaam.

Als ontdekker dezer methode wordt o.a. Ignaz Péczy genoemd, een Hongaar, die als jongen eens een grooten uil ving. Het dier verdedigde zich verwoed en sloeg de scherpe nagels van zijn klauw diep in het vleesch van zijn hand.

Om zich te bevrijden, zag de jongen zich genoodzaakt met de vrije hand den poot van den uil te breken.

Op het oogenblik waarop hij dit deed, zag hij een donkere streep door het onderste deel van het oog (door de iris) van den uil schieten en wel aan dezelfde zijde, waar hij fractuur had bewerkstelligd. Hij verbond den poot, die vlug genas

en nu merkte hij op, dat naarmate de genezing vorderde, de donkere lijn omringd werd door een smalle, lichtgekleurde lijn.

Dit voorval uit zijn jeugd werd door een andere waarneming, daarmee in verband staande, in zijn geheugen teruggeroepen, toen hij vele jaren later zijn studie als arts voltooid had en zoo kwam hij er toe een onderzoek in deze richting in te stellen, dat eindigde met het opstellen van de „oogendiagnostiek”.

Zoo leest men in de „Beknopte handleiding der Psychical Research” door Dr. W. H. C. Tenhaeff (I. p. 52).

Ook in China is een dergelijke „oogendiagnostiek” reeds lang bekend en volgens een lezing van den heer Tjia Tjiep Ling voor één der afdelingen van de H. C. Tsing Nien Hui in den Oosthoek in 1937, zou ook de Chineesche oogendiagnostiek op volkomen analoge wijze

ontstaan zijn.

Lang geleden werd een Chineesche kruidkundige gedurende zijn tochten door een bosch door een wilden uil aangevallen; de man greep het dier bij zijn nek stevig vast en zag plotseling het oog van den uil veranderen.

Toen de uil hem met zijn klauwen aanviel, greep hij het dier bij zijn poot om deze te breken en weer constateerde hij een merkwaardige verandering in het uilen oog.

Dit deed hem verdere experimenten op het dier maken en later vertelde hij zijn ervaringen aan een bekenden Chineesche arts, Swie Soe Ma geheeten, die omstreeks 1200 jaren geleden in China leefde.

Swie Soe Ma werkte de methode verder uit en zoo kwam dus in China de oogendiagnostiek op haast dezelfde wijze tot stand als in het Westen!

WEDDING OF THE FLOWERS

The pomegranate's daughter
And the peony's favorite son,
Have curtains made of jasmine,
And blankets of lilies spun,
A couch of cinnamon flowers,
And pillows with snowball laden --
Making a „hush, hush” sound.
Autumn Fragrance Maiden
Steps in to sweep around;
And Maid of the Poppy Queen
Comes into the bridal room;
She steps to the bower screen.
With scent of silver flowers
Clinging to her face,
And of lotus petals fragrant,
On her lips -- a trace,
She walks a step apace:
Scent of a thousand flowers sows;
She walks another step,
Shedding the dew of the rose;
She walks another step,
And into the garden goes,
Where balsam, lily, lotus,
Stand rows on rows.

(Ruth Hsü, Chinese Children's Rhymes).

CHINEESCHE SCHIPPERS.

„Ihre Schifferkünste sind in mancher Hinsicht glänzend. Sie verstehen Wasserläufe von einer Flachheit oder Gefährlichkeit sich dienstbar zu machen, bei denen unsere Schiffart längst versagen würde”.

G. Wegener, China, S. 142.

KARDINAAL VAN ROSSUM OVER CHINA.

Met begeestering vertelt de kardinaal van de Chineesche bisschoppen, „waarlijk groote mannen voor wie ik het innigste respect heb.” (onder wie de 36 j. Chin. bisschop, Yu Pin, de jongste bisschop op aarde).

De Bromo.

Foto: Sih Kek Hoo, Semarang.

„De Chineezers hebben vele uitstekende eigenschappen. Er is geen reden hopeloos te treuren over den huidige warboel (1928), want als die groeikuren voorbij zijn, zal China zooveel te rijper geworden zijn”.

K. v. Hoek, Man en macht, p. 117.

DE SLIMME LEERLING.

Een Chineesche onderwijzer vroeg aan zijn leerlingen, wie van hen voor een paar centen iets kan kopen om een heele kamer te vullen.

De een noemde hooi, een tweede zand, een derde weer wat anders. Maar een slimmerd noemde een..... kaars, want aangestoken zal de kaars de heele kamer met licht vullen! Dus een kamer „vollicht” voor enkele centen!

KLASSENHAAT.

„Waarom heb ik je gisteren hier gemist?”

Vroeg Meester het zootje van een Communist.

De jongen zei prompt met een strak gelaat

„Ik had te veel last van klassehaat”. (H. P.)

報 SIN PO 新

Pidgin-English.

HET was enkele jaren geleden op de „Tjibadak“, toen wij op den vraag aan een der Chineesche boys of onze kleeven reeds droog waren, tot antwoord kregen: „No sun, no can“ (Niet zon, niet kan).

Dit Fidgin-English of „Engelsch vleesch met Chineesche beenderen“ is kort en krachtig en is eenigszins te vergelijken met het Chineesche „gras-schrift“ (草字 Chao Tze of Tso Djie) of loopend Chineesch schrift, onbegrijpelijk voor den oningewijde, doch voor wie er de geheimen van verstaan even duidelijk als welke wijze van uitdrukken ook.

Trouwens in vele talen bestaan uitdrukkingen of zelfs spreekwoorden, die Pidgin-kernachtigheid nabij komen.

Zoo bijv. „Eind goed, al goed“ „First come, first served“, „Once bitten, twice shy“, „Wie du mir, so ich dir“, „Ars longa, vita brevis“, „Ada obi, ada tales“, enz.

Eén van de kenmerken van het Fidgin-English of Chineesch-Engelsch is juist deze elliptische kortheid gebaseerd op de soms wonderlijke kernachtigheid van het Chineesch.

Toen aan Confucius werd gevraagd, wanneer een goede regering heerscht, antwoordde de wijze in slechts vier paar woordjes: „Chun chun, chen chen, fu fu, tze tze!“ of „Vorst vorst, minister minister, vader vader, zoon zoon“ of „Als de vorst Vorst is (of dien naam verdient), de minister Minister, de vader Vader en de zoon Zoon is“!

Kan het korter en kernachtiger?

Een Chineesch spreekwoord zou letterlijk vertaald aldus luiden: „Zit eten, berg leeg“, wat voor den Chinees beteekent: „Als men slechts zit (luilakt) en eet, zal zelfs een fortuin groot als een berg spoedig verdwijnen“.

Bij zijn vertaling van enkele Chineesche gevleugelde woorden, bezigt Lin Yu Tang met opzet de Fidgin-English vertaling, zoo bijv. een spreuk van Confucius (My Country and My People, p. 102) en één van Lao Tze (p. 118) omdat „it is found impossible to convey the forceful terseness of the origi-

nal except by recourse to pidgin“.

Doordat steeds meer Chineezen perfect Engelsch spreken en schrijven, is het Fidgin-English ten doode gedoemd en toch bestaan er proza stukken, verzen, spreuken in deze smakelijke Chineesch-Engelsche taal hutspot. Charles G. Leland geeft in zijn „Fidgin-English Sing Song“ (1924, tiende druk!) een aardige bloemlezing en hier volgen als voorbeeld slechts enkele Pidgin-spreekwoorden:

One piecee blind man healee best,
maskee;

One piecee deaf man makee best
look-see.

(Een blinde hoort, een doove ziet
scherp)

Cne-tim in taushan wise man no
talk light,

Cne tim in taushan foolo shinee
blight.

(Van de duizend wijzen, spreekt er
soms één onzin
en van de duizend dwazen spreekt
er soms één waarheid).

Cne piecee farmer for t'hat lain
make play,

Tlaveller chin-chin for sunshine
allo day

(De landman bidt om regen, maar
de tourist bidt om goed weer)

LIEVER ZEKERHEID.

— Professor, u heeft uw paraplu
bij ons thuis laten staan. —

— Oh, ik wou dat u me niet te-
rug had geroepen. Nu was ze ten
minste bij eerlijke menschen ge-
bleven en wie weet waar ik haar
nu weer zal laten staan. —

„Tosari“.

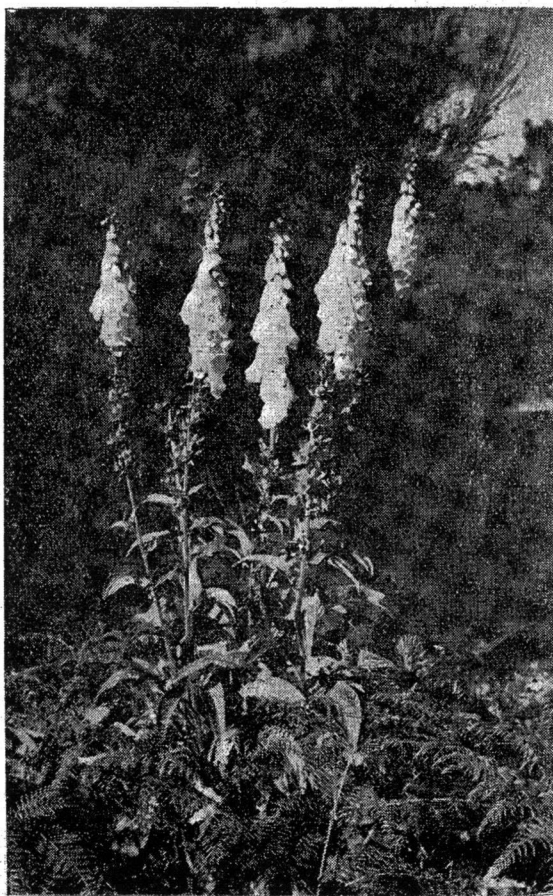

Foto: Studio, Malang.

Wang Chao Chun (Ong Tjiauw Koen).

De beroemde schoonheid uit Oud China naar een tekening van Chay Y. Haar leven wordt in het Engelsch door de in Nov. 1937 overleden Mevr. Dr. Wu Lien Teh beschreven in „Beauty in Exile: Chao Chun”. Hiernevens plaatsen wij een klaaglied van Wang Chao Chun, ontleend aan G. Soulié de Morant, Théâtre et Musique modernes en Chine. (Paris, 1926).

Harmonisations: Lamentations d'une exilée

LAMENTATIONS D'UNE PRINCESSE EN EXIL

TCHAO TSIUNN TCHROU SAE

(9e CHANT)

Mélodie du XIIIe siècle; en Kroun-Tsing. L'orchestre est composé de flutes: (Ti dze) de hautbois: (Sona) de guitares; petit tambour; planchettes: (Si pann)

Andante Y YENN Y PANN

The musical score is written for piano and includes a vocal line. It features a 2/4 time signature and a key signature of one flat (B-flat). The tempo is marked 'Andante'. The score consists of five systems of music. The first system shows the piano introduction with a vocal line starting on the second measure. The second system continues the vocal line with a 'mf' dynamic. The third system shows the piano accompaniment with a 'p' dynamic. The fourth system continues the vocal line with a 'mf' dynamic. The fifth system shows the piano accompaniment with a 'p' dynamic and a 'Rall' marking. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

p

Je ——— pars Et mes — lar — mes cou-lent Ah ———

——— Dans mon — cœur — un feu bru — — — le Ah ———

——— Pour dis-si-per ——— mon cha-grin ——— je n'ai

Rall

que mes ——— chants ——— mes ——— chants pleins ——— de — tris — tes — se ———

DE STRENGE WINTER.

Toen de Engelsche vloot onder Duncan op het punt stond slaags te raken met de Hollandsche onder den moedigen admiraal de Winter, zou Duncan tot zijn mannen gezegd hebben: „Jongens, denk er om, dat wij straks met een zeer strengen Winter te doen krijgen. Het zal noodzakelijk zijn een goed en warm vuur te onderhouden!”

HIJ KON ER NIET BIJ ZIJN.

„Op welken dag ben ik geboren, Mammie?”

„Op een Zondag!”

„Hoe laat?”

„Om 12 uur 'snachts!”

„Hoe kan dat nou, ik ben immers om zeven uur steeds reeds naar bed?”

KEIZER JOSEPH II.

Van Oostenrijk liep eens door Weenen te wandelen, toen hem plotseling een hond, een poedel, den weg versperde. Het kroesharige dier scheen veel met den keizer op te hebben! Wat de heeren van het gevolg ook deden, hij bleef bij den vorst. Plotseling ontdekte deze op den halsband de woorden „Kaiser Joseph”.

„Prachtig”, zei hij, deze hond is kennelijk als 'n cadeautje voor mij bedoeld!” En zoo mocht de poetel met den Keizer mee.

Eenige oogenblikken later kwam een dikke meneer aanhollen, die zei, dat de hond van hem was. Hij heette „Joseph Kaiser”. De keizer was met lezen verkeerd begonnen.

STRENG VERBODEN.

— Ik was gisteren bijna verdronken toen ik in de haven in 't water viel. —

— Kan je dan niet zwemmen? —

— Jawel, maar er stond een bord met „Verboden te zwemmen”. —

HET DURE VERDRIET.

— Waarom ben je vandaag zoo verdrietig, vrouwtje? —

— Oh, ik kan het je niet zeggen.

— zuchtte het vrouwtje.

— Maar waarom niet? —

— Omdat het zoo duur is! —

EEN GESCHIKTE KOLONIE.

„Hitler vraagt kolonien. Men zou hem de Sahara-woestijn kunnen aanbieden!”

„Waarom?”

„Dan kunnen de Nazi's nog meer zand in de oogen der menschen strooien!”

EEN KINDERVRAAG.

— Vader, is het waar dat iemand beïnvloed wordt door het gezelschap waar hij mee omgaat? —

— Ja, m'n jongen. —

— Maar vader, als een goed mensch nu omgaat met een slecht mensch, wordt de goede dan slecht of de slechte goed? —

DE VOLLE TRAM.

Een conducteur van een overvolle Amsterdamse tram tusschen het gedrang: „Wie binne benne, benne binne, wie buite benne, benne buite!”

OP DE UNIVERSITEIT.

„Mijn zoon is nou op de Universiteit!”

„Hoe is het mogelijk?!”

„Hij moet de dakgoot repareeren!”

BURENGERUCHT.

Een man kwam tegen middernacht bij de politie.

— Kunt u er niets aan doen als

op een verdieping van mijn huis een vrouw 'snachts zoo tegen haar man te keer gaat, dat niemand kan slapen? —

— Is u de buurman? — vroeg de agent.

Treurig kwam het antwoord: — Nee, de echtgenoot. —

WIJZE VOORZORG.

„Was in een Schotsche kerk. De predikant riep den koster en zei: „Je moet dezen Zondag met het collectezakje vóór de preek rondgaan.”

„Waarom dat?” vroeg de koster.

„Wel, ik preek vandaag over de deugd van spaarzaamheid.”

HET VERSCHIL.

De onderwijzeres wilde haar klas een idee van afmetingen geven. — Wat is het verschil tusschen een olifant en een vloot? — vroeg ze.

— Een olifant kan vlooien hebben, maar een vloot geen olifanten, — riep een der leerlingen.

ECONOMISCHER.

Begrijpt U, dat er zooveel menschen met zure gezichten rondloopen, als U weet, dat er vijftig spieren noodig zijn om zwart te kijken en slechts dertien om te glimlachen?

Maandblad Succes.

Bagendit (Garoet).

Foto: Tjong Sioe Kioen, Bat.-Ctr.

De Vijf Tooverratten.

VIJF gezusters ratten van den tempel Loei Im Sie, de meditatie-plaats van Djie Lay Hoed, in de hemelsche region See Tian, waren te zamen naar de aarde gevlucht, alwaar zij een groot gevaar voor de menschheid opleverden.

Zij konden diverse gestalten aannemen: die van een knap-uitziende jongeling, een schoone vrouw en andere meer. Op deze wijze konden zij relaties met de menschen aanknoopen en onderhouden, die hen later ten prooi vielen, want zij zogen deze ongelukkigen de. mergen uit, zoodat deze ten slotte hun verhouding met de door hen als stervelingen beschouwde tooverratten met den dood moesten bekoopen.

De vijfde van die gezusters ratten veranderde zich in een herbergier en schepte door haar tooverkunsten ook een heel gebouw, waar zij zich als dusdanig vestigde.

Heel toevallig kwam dien dag een jonge man, Sie Tjoen, tegen het vallen van de duisternis bij die herberg aan. Sie Tjoen was op weg naar de hoofdstad om deel te

nemen aan de examens, met achterlating van zijn geliefde beminnelijke echtgenoot Ho Say Hoa in zijn geboorteplaats in het district Ho Tjeng Kwie.

Hij overnachtte met zijn bediende Siau-w Djie in die logeergelegenheid, vertelde alles aangaande zijn huisgezin en voornemen aan den uiterst vriendelijken herbergier, doch vond den daaropvolgenden dag zich ziek liggen niet meer in een huis maar..... op het veld.

Deze onaangename ervaring had Sie Tjoen het examen doen missen. Want bij zijn herstel was het reeds afgelopen. Er bleef hem niets anders over dan zijn schreden huiswaarts te richten.

Thuis gekomen wachtte hem echter een verrassing.

Zijn vrouw zat daar met..... een andere Sie Tjoen!

Wat was, namelijk het geval?

Gebruik makende van de inlichtingen, die zij op slimme wijze van Sie Tjoen over diens huiselijke aangelegenheden wist te verkrijgen, metamor phoseerde toover-

rat No. 5 zich in een precies op zijn slachtoffer gelijkende jongeling, en wist op die manier gedaan te krijgen, dat de echtgenoot van Sie Tjoen haar werkelijk als haar waren echtvriend beschouwde, met wie tooverrat No. 5 tot dien dag reeds een tijd lang had samengewoond.

De echte Sie Tjoen stond begripelikerwijze perplex, en zoo ook zijn bediende Siau-w Djie. En natuurlijk ontspon zich een woordenstrijd tusschen den echten en den valschen Sie Tjoen, die elkaar van huisvrede-breuk betichtten.

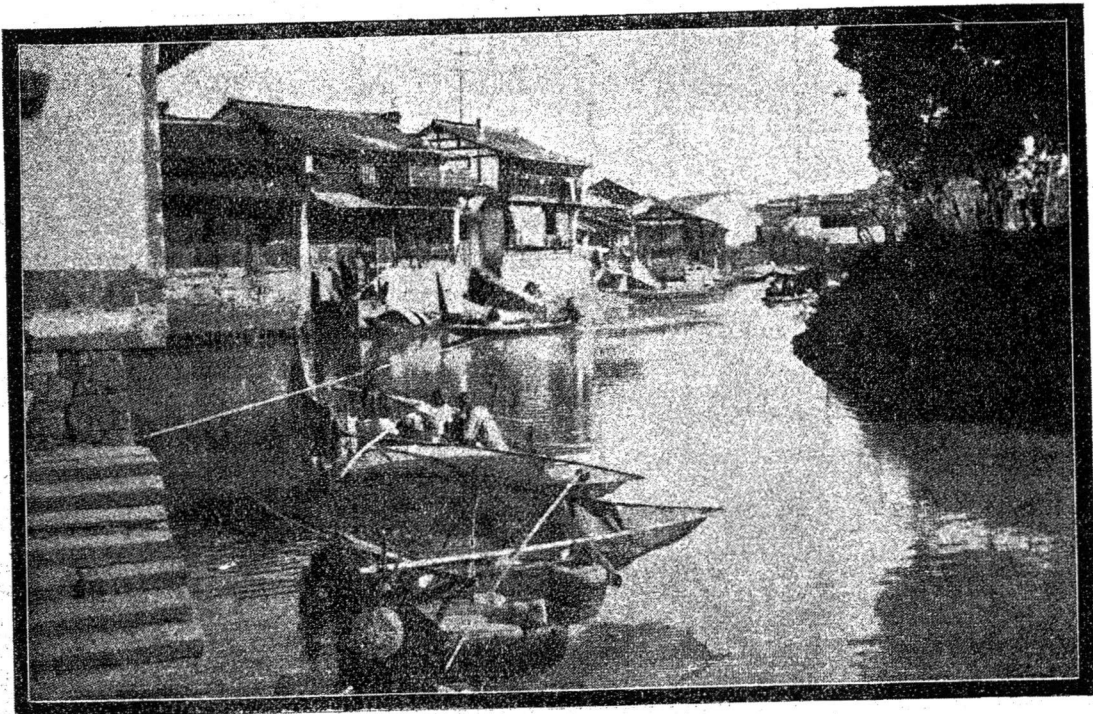
De echtgenoot van Sie Tjoen wist niet, wat zij over het vreemde geval moest denken.

Beide gingen daarop naar het huis van den schoonvader, die ook hevig schrok.

Deze liet Gouw Tat, den leermeester van Sie Tjoen, ontbieden in de hoop, dat de onderwijzer zijn leerling wel zou kunnen herkennen.

Doch ook Gouw Tat kon niet den echten Sie Tjoen aanwijzen. Hij wist echter een middel. Hij verzocht

Wushi.

Droomerig spiegelt zich de stad in het klare water.

beide Sie Tjoen's de lessen, die hij vroeger aan den echten had geleerd, op te zeggen. De echte Sie Tjoen dreunde het eerst de lessen op, waarbij de valsche zijn ooren goed spitste. En toen het zijn beurt was, kon hij die ook vlot opzeggen. De meester werd thans ook rade-loos.

Ten einde raad besloot men het geval den rechter Ong Seng Siang voor te brengen.

Na het verhoor van de betrokkenen, vroeg de rechter Ho Say Hoa, of zij wist, dat haar man het een of andere teeken op zijn lichaam droeg. De jonge vrouw deelde mede, dat er achter aan den schouder van haar echtgenoot een zwarte plek was, ter grootte van een boon.

Verheugd trad de echte Sie Tjoen naar voren, trok zijn bovenkleed uit en toonde het door zijn vrouw genoemde teeken. Zijn blijdschap was echter van kortstondigen aard. De tooverrat ontkleedde ook zijn boven-lichaam, en daarop was hetzelfde teeken te zien!

Ho Say Hoa en ook de rechter stonden versteld!

Ong Seng Siang kon niets anders doen dan mededeelen, dat hij beide Sie Tjoen's moest aanhouden om hun zaak in handen van den beroemden magistraat Pauw Kong te geven. Ho Say Hoa kreeg voorloopig onderdak bij haar vader in afwachting van de berechting van deze hoogst vreemde zaak.

De naam Pauw Kong had de tooverrat hevig doen ontstellen. In de gevangenis brandde zij daarom een wierookstokje, dat zijn nood aan de andere 4 tooverratten berichtte. Tooverrat No. 4 besloot haar zusje te helpen.

Toen den volgenden morgen de rechter uit zijn slaap ontwaakte, hoorde hij hartverscheurend schreeuwen. Dadelijk ging hij naar zijn kantoor, en hij zag één van de Sie Tjoen's stokslagen toegediend worden op last van iemand, zittende aan zijn ambts-tafel, die..... op hem geleek!

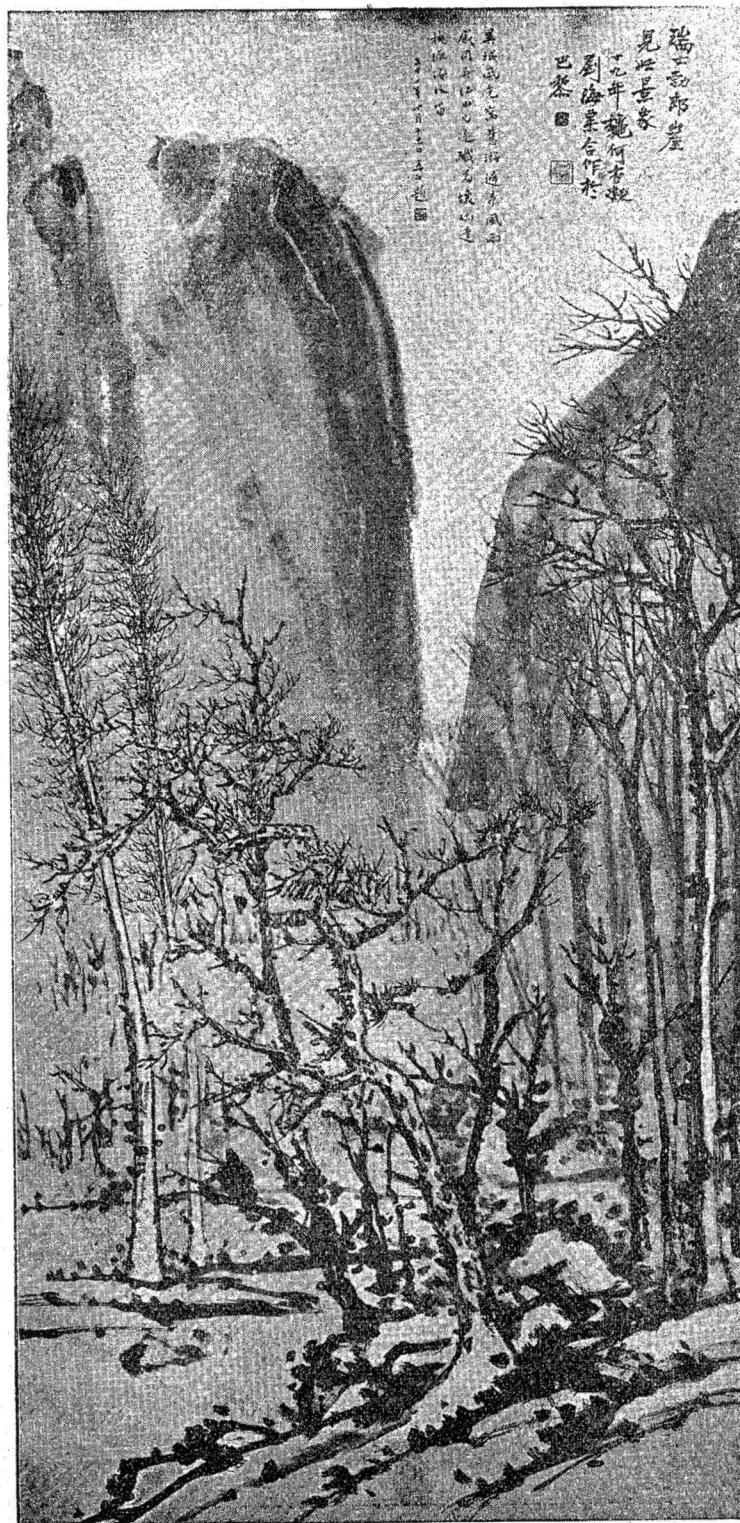
Er heerschte daarop een ware chaos in het kantoor van den rechter: er waren twee Ong Seng Siang's, die hevig tegen elkaar uitvoeren! De kantoorbeambten wis-

ten niet, wien zij zouden moeten gehoorzamen.

De echte Ong Seng Siang stelde toen zijn dubbelganger voor, voor

het aangezicht van Keizer Song Djin Tjong te verschijnen, opdat deze het zou uitmaken, wie de echte en wie de pseudo-Ong Seng

Zwitserland door een Chineesche bril.

Zwitserse bergen gepenseeld door Liu Hai Su.

Siang was.

De keizer bleek echter niet bij machte te zijn, den echten van den valschen te onderscheiden. Hij gelastte daarom, de beide Ong Seng

Siang's aan te houden, omdat hij in den nacht den stand der sterren wilde bestudeeren en daaruit opmaken, welke monsters naar de aarde waren neergedaald om hier

chaos te veroorzaken.

In de gevangenis brandde de valsche rechter een wierookstokje, het S. O. S.-sein voor de drie andere tooverratten.

„San Soei”.

Teekening van Yun Nan Tien.

De derde uit dit nobele vijftal snelde de beide reeds in moeilijkheden verkeerende zusters ter hulpe.

Den volgenden dag zetelde zich tooverrat No. 3, de gedaante van Keizer Song Djin Tjong aannemende, reeds heel vroeg op den troon.

Juist wilde hij de affaire Sie Tjoen in behandeling nemen, toen de echte keizer kwam aangelopen.

Thans was het de beurt van de hooge ambtenaren om onthutst te worden.

De pseudo-keizer deed alsof hij erg vertoornd was en schold den echten keizer de huid vol. De echte daarentegen gaf bevel, den pseudo-keizer te arresteeren.

Doch de ambtenaren verroerden zich niet: zij durfden het bevel niet ten uitvoer te brengen, omdat zij zich voor vergissingen wilden behoeden.

De Keizerin-Moeder werd van het geval op de hoogte gesteld.

Deze deelde mede, dat bij den echten keizer in de strepen op zijn rechterhandpalm de twee karakterteekens „Sia” en „Tjek” te lezen waren.

Naar aanleiding hiervan verzochten de ambtenaren de handpalm van den echten en den pseudo-keizer te mogen zien. Daar de tooverrat uiteraard niet wist, welk middel toegepast werd om de identiteit van den keizer vast te stellen, was zij niet in de gelegenheid het eigenaardige lijnenverloop op de handpalm van Keizer Song Djin Tjong na te bootsen, met het gevolg, dat de ambtenaren niet langer talmden om haar een plaats in de gevangenis toe te wijzen.

In den nacht brandde tooverrat No. 3 een wierookstokje, het sein, dat zij zich in gevaar bevond.

Hierop besloot de 2de van de gezusters zich naar de hoofdstad te spoeden, en wel naar het paleis van de Keizerin - Moeder, vanwaar zij den volgenden morgen een hefdame naar de gevangenis zond met het bevel aan den cipier, alle in de zaak betrokkenen op vrije voeten te stellen.

Intusschen had de echte Keizerin-Moeder ook de strikte opdracht aan den gevangenenbewaarder

gegeven, goed op de gearresteerden te passen, omdat zij allen betrokken waren aan een heel ernstige zaak.

Niet wetende, wat te moeten doen, wendde zich de cipier met beide bevelschriften tot een hoogen ambtenaar. Ofschoon deze al dadelijk kon concludeeren, dat het bevelschrift tot het in vrijheid stellen van de betrokkenen valsch moest zijn, daar immers ten deze door het gerecht nog geen vonnis was uitgesproken, besloot hij zekerheidshalve naar het paleis te gaan om persoonlijk nadere inlichtingen van de Keizerin-Moeder te vragen. Te zamen met andere hoogwaardigheidsbekleeders verzocht hij tot de Keizerin-Moeder toegelaten te worden.

Het resultaat was een groote verrassing: in het paleis waren er twee Keizerin-Moeders! En niemand kon zeggen, welke de echte was, ook de Keizer niet!

Keizer Song Djin Tjong nam toen het besluit, deze weergalooze zaak in handen van Pauw Kong, een ambtenaar, die reed van jongs af allerhande vreemde soortige affairs tot klaarheid had weten te brengen, te geven. Pauw Kong was op dat oogenblik op inspectie-reis, doch keerde dadelijk naar de hoofdstad terug, toen hem het bevel van den keizer bereikte.

Na in audientie ontvangen te zijn door den keizer, begon Pauw Kong het onderzoek.

Voor hem werden gebracht 2 Sie Tjoen's, 2 Ong Seng Siang's, 1 keizer en 1 keizerin-moeder. Het was slechts zaak, uit te maken, welke van de 2 Sie Tjoen's en de 2 Ong Seng Siang's de echte waren, want den valschen Keizer en de valsche Keizerin-Moeder had men reeds kunnen bepalen.

Ook de beroemde magistraat was daartoe niet in staat. Gelastende, hen allen in de gevangenis op te sluiten, gaf hij te kennen, dat hij voornemens was zich naar den tempel van Seng Hong Ya te begiven ten einde diens aanwijzingen in deze zaak af te smeeken.

Op de gewone wijze werd thans door de 4 tooverratten hulp gevraagd aan hun oudste zuster, die

dadelijk stappen deed om haar zusjes te verlossen. Hiertoe veranderde zij zich in Pauw Kong en den tijd, dat Pauw Kong zich in den tempel van Seng Hong Ya bevond, benuttende ging zij naar het kantoor van dezen magistraat en gelastte zij alle de zaak betreffende processen-verbaal te voorschijn te halen, hetgeen geschiedde.

Intusschen kwam de echte Pauw Kong van den tempel van Seng Hong Ya terug, en ziende dat op zijn plaats een op hem gelijkende persoon bezig was de stukken te bestudeeren, schreeuwde hij zijn politie-dienaren toe, dien man te pakken.

Tooverrat No. 1 liet zich echter niet uit het veld slaan. Zij stond op en beval het kantoor-personeel Pauw Kong te grijpen.

Maar de ondergeschikten durfden natuurlijk geen vinger uit te steken om hetzij den eenen hetzij den anderen Pauw Kong in arrest te stellen: het kon eens gebeuren, dat zij den echten gevangen namen en den valschen lieten ontsnappen.

Pauw Kong verwijderde zich daarop en sloop stilletjes zijn woning binnen, waar hij zijn echtgenoot mededeelde, dat hij een drankje zou innemen, dat zijn geest van zijn lichaam zou verlossen, zoodat hij zou kunnen opstijgen naar den hemel, om voor het aangezicht van God te verschijnen ten einde te weten te komen, welke monsters den chaos hadden veroorzaakt. Zijn vrouw moest gedurende dien tijd maar bij zijn aardsche lichaam de wacht houden.

Zoo steeg dan de geest van den magistraat ten hemel, waar hij voor het aangezicht van God verscheen.

Op die wijze kwam men te weten, dat de rustverstoorders de vijf tooverratten uit den Loei Im Sie-tempel waren. Om hen gevangen te nemen, moest men de Kat met het Jaden Gezicht van Djie Lay Hoed leenen. Deze had er eerst bezwaar tegen en wilde slechts den Gouden Leeuw voor dat doel afstaan, want de Kat met het Jaden Gezicht had men daar—zooals een Hoed er op wees—noodig voor het bewaken van heilige geschriften.

Ten slotte stemde Djie Lay Hoed er in toe. Door het prevelen van een tooverformule nam de Kat met het Jaden Gezicht zoodanig in grootte af, dat zij in Pauw Kong's handmouwen kon worden gestopt. De magistraat werd onderwezen, op welke manier hij de kat moest gebruiken om aan het gevaar van de vijf tooverratten een einde te maken.

Toen dit alles geregeld was, liet God een heilige wat Yang-lieo-water halen, dat Pauw Kong moest drinken ter neutraliseering van het giftige drankje, dat hij voor zijn hemelsche reis had ingenomen.

Zoo ontwaakte Pauw Kong dan weer in zijn huis na bijna een week roerloos te hebben gelegen, hetgeen zijn echtgenoot uiteraard veel ongerustheid had bezorgd.

De beroemde magistraat zond zijn vrouw naar de Keizerin-Moeder om haar mede te deelen, dat hij op den 5den dag van de 5de maand een offerande wilde houden op een plaats, dicht bij een der stadspoorten gelegen, voor welk doel hij een houten stellage noodig had, welke nog dienzelfden dag moest worden opgericht.

Binnen een halven dag was de stellage, gebouwd op bevel van de Keizerin-Moeder, klaar.

Op den vastgestelden dag trok Pauw Kong met zijn politie-beambten er heen. Een offertafel werd op die stellage geplaatst, waarvoor door den magistraat gebeden werd.

Toen nam hij plaats, machtig en gestreng. Een bevel werd uitgevaardigd, alle aangehouden en voor hem te brengen. Er verschenen daar dus een valsche keizer, een dito keizerin-moeder, een pseudo-Pauw Kong benevens twee Ong Seng Siang's en twee Sie Tjoen's.

De inwoners van de stad stroomden uiteraard daarheen, want de zaak was geen alledaagsche.

De tooverratten volhardden in hun rol. De valsche keizerin-moeder en de pseudo-keizer schreeuwden en raasden; zij beweerden, dat de op de stellage zittende niet de echte Pauw Kong was.

Kalm haalde echter de magistraat de Kat met het Jaden Gezicht uit zijn mouwen en zeide de tooverformule op, waardoor de kat in omvang toenam, totdat zij zoo groot als een leeuw werd met geweldige klauwen, die zij onder een bulderend gebrul uitstrekte.

Het publiek schrok hevig, doch nog ontstellender werden de vijf tooverratten: zij hadden de Kat met het Jaden Gezicht dadelijk herkend.

De Kat met het Jaden Gezicht sprong op den valschen keizer toe en door een beet was deze dood. Toen greep zij de onechte keizerin-moeder, die haar misstap ook met haar leven moest bekopen. De pseudo-Pauw Kong viel hetzelfde noodlot te beurt.

De valsche Sie Tjoen en de dito Ong Seng Siang namen dadelijk hun eigenlijke gedaante weer aan, stegen in de wolken en gingen op de vlucht. Maar de Kat met het Jaden Gezicht wilde hen niet laten ontkomen, zij achtervolgde hen en wist nog een tooverrat, nl. die zich in Ong Seng Siang had veranderd, te dooden. Thans bleef er dus nog een over, nl. tooverrat No. 5. Hals-over-kop rende zij naar de hemel-poorten. Zij werd hier echter door twee hemelsche krijgers gevangen genomen, hetgeen haar van den dood redde, en werd daarop aan Djie Lay Hoed overgeleverd. De zondares zou eerst door Djie Lay Hoed voor het aangezicht van God worden gebracht ten einde haar straf te ondergaan, doch zij smeekte Djie Lay Hoed op ontroerende wijze om vergiffenis, dat deze ten slotte er in toestemde, haar niet voor God te brengen; zij moest echter voortaan zich met geheel haar ijver wijden aan meditatie in den Loei Im Sie-tempel, want dit was de voorwaarde, waarmede zij haar in de wereld begane zonden zou kunnen afkopen.

Door het tot klaarheid brengen van deze hoogst zeldzame affaire verwierf Pauw Kong meer roem.

En Sie Tjoen kreeg zijn geliefde vrouw terug.

Zoo eindigden de avonturen van de Vijf Tooverratten.

N. J. L.

NAZI-GORENG.

In 1936 bezocht W. H. Dunbar Jr. Bandoeng en werd daar in een Chineesch restaurant onthaald.

Hij kreeg een flinke portie nasi-goreng, die hem goed scheen te smaken.

Althans, hij vroeg hoe of het heerlijke gerecht heette.

„Nasi goreng! Kunt U het onthouden?”

„O yes, of course,” antwoordde de Amerikaan. „In Duitschland heb je de Nazi's en men heeft daar ook Göring. Dus Nazi-Göring!”

EEN NIEUW STANDBEELD.

Volgens de nieuwste anecdote werd in Duitschland net een nieuw standbeeld onthuld met als opschrift: Dem unbekannten Zufriedenen. (Aan den onbekenden.....Tevredene) — *World Review*, Londen.

HARDLEERSCH.

„We learn from history that men learn nothing from history” — *The Living Age*.

DE SCHIM VAN WASHINGTON.

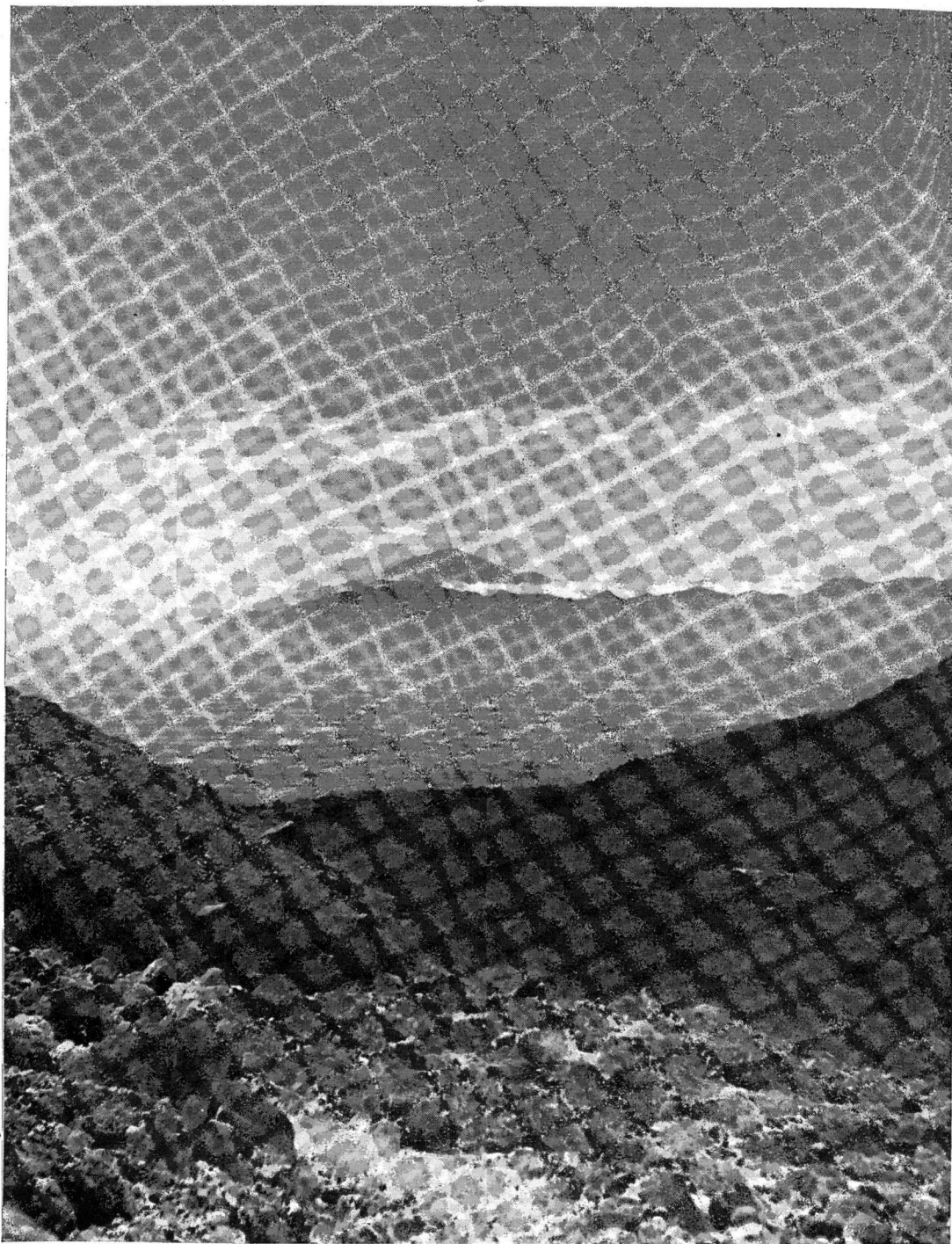
In „Elysian Fields” laat S. de Madariaga de schim van Washington tegen den Senator die zich op Washington beriep om zijn standpunt van politieke isolatie te verdedigen het volgende zeggen:

„Still, Senator, to keep out of horses hoofs is good advice for a puppy, but not for an elephant”.

GEVAT.

Adele Sandroock, de actrice die met zooveel talent oude dames kon uitbeelden, was toch ook eens jong geweest. Tot een jeugdvriend, die dreigde haar liefdesbrieven te publiceren, zei ze eens:

— Over mijn brieven behoeft ik me niet te schamen, maar wel over het adres! —

Goenoeng Tjiremai di liat dari Garoet.

Photo: A. Batavia-Centrum.

Humor in Fouten.

EVENALS poëzie, zoo schuilt ook humor overal.

Het is de vraag maar, wie haar al of niet kan vinden, ofschoon ongezochte humor de beste is.

Hier volgen slechts eenige voorbeelden van humor verscholen in door schoolkinderen en anderen gemaakte fouten.

Een sollicitante schreef onder haar brief „In blijde verwachting”, ofschoon de schrijfster een braaf meisje is.

Op een school moesten de leerlingen „Ik heb geen cent meer” veranderen in een ander zinnetje met het woordje „zaad” (Ik zit op zwart zaad) en het resultaat?

Een leerling beweert „Ik heb geen zaad meer”, een ander roept in wanhoop uit: „Mijn zaad ont-

kiem niet meer”, terwijl een derde schrijft: „Ik heb mijn laatste zaad versnoept”.

Ook de volgende voorbeelden zijn haast alle aan de school ontleend: Napoleon had drie vrouwen: Josephine, Maria Theresa en Elba.

King Alfred conquered the Dames.

„A careful mother” wordt vertaald met „een kar vol moeders”.

„Heinrich IV zog auf eine Buszefahrt noch Rom” met „Hendrik IV reed in een autobus naar Rome” (uit een A. M. S. eind-examen).

De Triple Alliantie is Geloof, Hoop en Liefde.

Waar is Alaska? Alaska is niet in Canada.

Mandolines zijn hooge ambtenaren in China.

Name the three races of man:

Foot race, horse race and automobile race.

Paddestoelen groeien op vochtige plaatsen en daarom lijken ze op paraplu's.

De slag bij Trafalgar had op zee plaats; daarom noemt men hem ook wel Waterloo.

What is the last letter of the English alphabet? „Yours truly” (Van een Japansche leerling).

Philosophie beteekent te kunnen verklaren waarom je gelukkig bent zelfs als je arm bent.

Hoeveel Spaansche oorlogen ken je? Noem ze! „Eerste, tweede, derde”.

What made the tower of Pisa lean? „There was famine in the land”.

In Japan wordt de godsdienst genoemd Confusie-nisme.

Een bekroond werk van een Chineesche schilder.

Een schilderij van de Chineesche schilder Tchang Tchong-jen, die op de wereldexpositie te Brussel, de eerste prijs van de Academie Royale des Beaux Arts heeft gewonnen.

Pandora was een vrouw, die al haar zouden in een doosje opbergt.

„What is the future of „he drinks”? „He is drunk”.

The objective of „he” is „She”.

If you are sick a physician should be insulted.

The Zodiac is the Zoo of the Sky where lions, goats, virgins and other animals go after they are dead.

Ali Baba beteekent weg te zijn gedurende den misdaad.

Het celibaat is een misdaad door

een priester begaan als hij trouwt.

To germinate is to become a naturalized German.

Tsai ada satoe generaal jang gaga perkosa.

Paraffin is the next order of angels above seraphims.

A protoplasm is a person who is always prophesying.

S.O.S. is a musical term meaning „same only softer”.

Een vacuum is een ledige ruimte, waarin de Paus leeft.

De Stoicynen zijn leerlingen van

Zero en zij gelooven in niets.

The inhabitants of Moscow are called Mosquitoes.

Fiume is de naam van een berg in Japan.

Om het zuur worden te voorkomen, moet men melk in de koe bewaren.

Algebra was de vrouw van Euclides.

Waar werd de Onafhankelijkheidsverklaring geteekend? Onderaan!

Huang Shan (Gele bergen).

Schilder van Liu Hai Sou.

Steriliteit.

Door:

DR. TAN ENG TIE, Buitenzorg.

DE onvruchtbaarheid in het huwelijk komt vrij vaak voor. Het verlangen naar een kind is bij een vrouw zoo sterk, dat er maar weinig vrouwen zijn, die zich zonder meer kunnen neerleggen bij een kinderloos huwelijk. Het lijkt mij daarom wel de moeite waard om in het kort de oorzaken van steriliteit na te gaan. Deze kunnen zoowel bij de man als bij de vrouw liggen of bij beide; zij kunnen aangeboren of verkregen zijn. Ligt de oorzaak bij de man, en is deze aangeboren, dan vindt men wel eens gebrekkig ontwikkelde geslachtsorganen, waardoor de man niet in staat is zijn echtelijke plichten te vervullen. Zulke mannen zijn natuurlijk niet geschikt

voor het huwelijk, temeer wanneer zij bovendien geestelijk niet geheel in orde zijn. Slechts zelden is het gebrek medisch te verhelpen. Vaker komt het echter voor, dat bij uitwendig behoorlijk ontwikkelde gelachtsorganen, toch onvruchtbaarheid bestaat.

In deze gevallen is het mannelijke zaad (sperma) dan niet in orde.

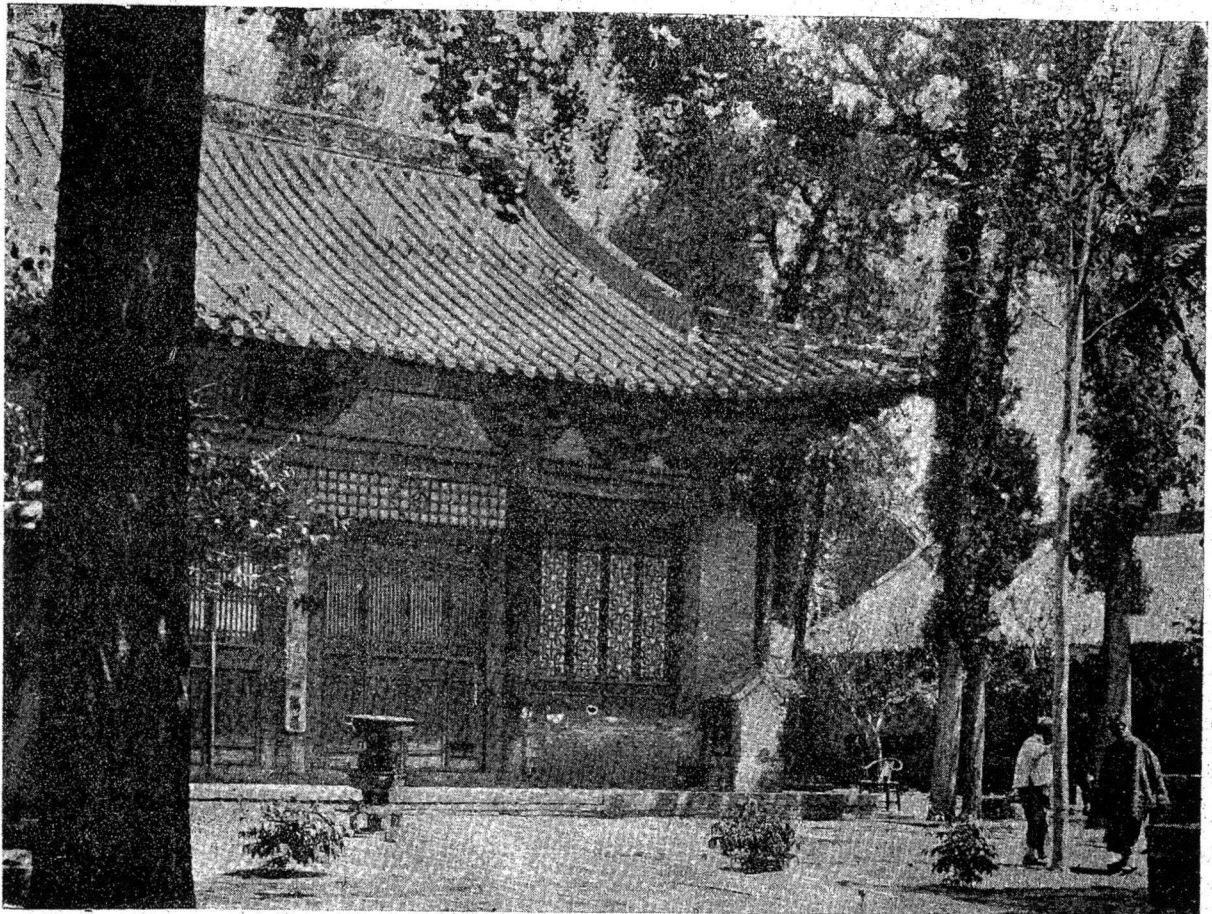
Het sperma wordt dan wel in normale hoeveelheid afgescheiden, doch bij microscopisch onderzoek blijkt dan, dat de spermatozöen (zaaddiertjes) er geheel in ontbreken, of slechts in zeer gering aantal en met geringe bewegelijkheid aanwezig zijn. De aanwezigheid van slechts weinig spermatozöen,

berust gewoonlijk op een tijdelijk verminderde, verzwakte functie der testikels en dit onder invloed van ondermijnende ziekte, o.a. tuberculose, bloedarmoede, enz.; van chronische vergiftiging zooals loodvergiftiging, alcoholvergiftiging (dronkaards) en van deprimeerende hersenprikkelers o.a. ingespannen hersenarbeid, zorgen in zaken, een gejaagd leven, enz.

Lukt het in deze gevallen de oorzaken op te heffen, dan bestaat er groote kans, wanneer er nog geen onherstelbare schade is aangericht, de vruchtbaarheid te doen wederkeeren.

Het geheel ontbreken van de zaaddiertjes daarentegen komt behalve als aangeboren onvolkomen

Sung Shan.

Een tempel op één van China's heilige bergen.

ontwikkeling der genitalia vooral voor tengevolge van geslachtsziekten.

Ik wil het hier niet hebben over de wijze, waarop de geslachtsziekten deze afwijking teweeg brengen, doch wil ik voorzoover dit verband houdt met het te bespreken onderwerp wijzen op de sociale beteekenis van de geslachtsziekten. Voor vele ongehuwde jongemannen is de onbevredigde geslachtsdrift een kwelling; hun werk of studie lijdt er vaak onder.

Daar het huwelijk en het stichten van een gezin nog altijd het ideaal blijft van de meeste dezer mannen, lijkt mij geslachtelijke bevrediging voor het huwelijk toch minder gewenscht. Zeker de kwelling kan op sommige oogenblikken bepaald lastig zijn, doch kwaade gevolgen heeft het gewoonlijk niet. Het genot van een oogenblik weegt niet op tegen de gevaren die men riskeert, n.l. het oploopen van geslachtsziekten. Bovendien is de behandeling van geslachtsziekten langdurig en kostbaar; het vereischt van de patient veel energie en uithoudingsvermogen om deze behandeling tot de genezing vol te houden. En genezing met onvruchtbaarheid — waarop steeds kans bestaat — beteekent het inboeten van veel toekomstig geluk.

Is door de dokter uitgemaakt, dat de oorzaak van de steriliteit niet bij de man ligt, dan zal zij bij de vrouw moeten worden gezocht. Toch kunnen moeilijkheden bij de coitus ook oorzaak zijn, dat de bevruchting uitblijft; men raadplege dan de medicus.

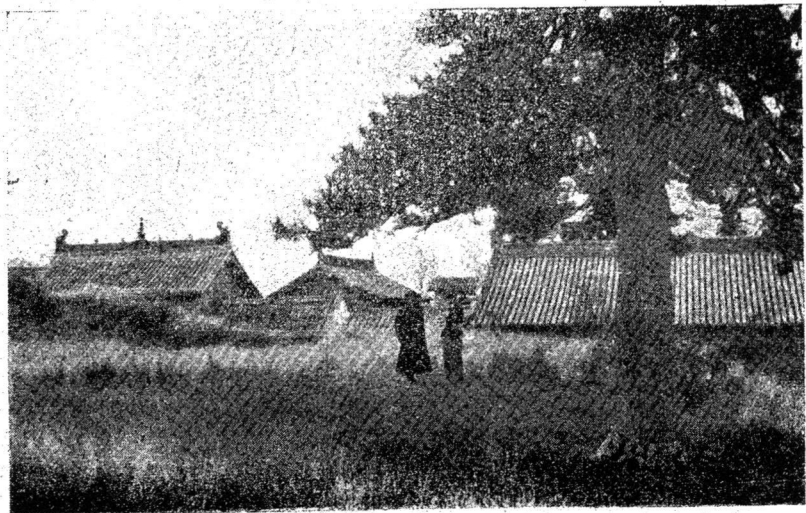
Alvorens de oorzaken van steriliteit bij de vrouw te behandelen wil ik even een paar opmerkingen maken over de verhoudingen in het vrouwelijk lichaam. De baarmoeder is de plaats, waar het bevruchte ei tot ontwikkeling komt; ze staat met de eileiders in verbinding met de buikholte; hierin bevinden zich de twee eierstokken, welke aan weerskanten van de baarmoeder gelegen zijn. In de eierstokken komen de eieren tot rijpheid, vermoedelijk wordt er tusschen twee menstruaties één rijp ei uitgestooten. Men spreekt

dan van de vruchtbare periode, daarbuiten zou de kans op zwangerschap gering zijn. Ogino en Knaus hebben op deze wetenschap hun systeem van periodieke onthouding gebaseerd. De eierstokken zijn behalve eierproductenten ook klieren met inwendige secretie; d.w.z. de producten van deze klieren komen in het bloed terecht.

Gedurende het rijpen van een

eikel — d.i. de 2 eerste weken na de menstruatie — wordt menformon geproduceerd, nauwelijks wordt het ei uitgestooten of de productie van dit secreet houdt op en een ander secreet het progestine wordt gevormd; de productie hiervan duurt tot de volgende menstruatie. Het zelfde proces herhaalt zich na elke menstruatie. Het menformon heeft een stimuleerende invloed op de ontwikkeling van de baarmoeder.

Graf van Shen Nung (Sin Long) te Yang Tou Shan (Shansi).

Deze legendarische Chineesche keizer (2700 v. C.). Zou de uitvinder van de ploeg zijn.

De Brantas.

Foto: Lie Khoen Seng, Teeloengagoeng.

der en verder maakt het in samenwerking met de progestine het baarmoederslijmvlies geschikt voor innesteling van een bevrucht eitje. Volgt er geen bevruchting, dan sterft het eitje af; waarschijnlijk hierdoor houdt langzamerhand de productie van het progestine op. Een gedeelte van het baarmoederslijmvlies wordt onder bloeding uitgestooten; men spreekt dan van menstruatie.

Het is te begrijpen, dat bij een zoo ingewikkeld mechanisme zowel bij de aanleg als later wel eens fouten kunnen ontstaan. Het gevolg kan dan zijn onvruchtbaarheid, welke dan aangeboren of verkregen kan zijn. De aangeboren afwijkingen kunnen van dien aard zijn, dat een normaal huwelijksleven wel uitgesloten lijkt; meestal zijn deze personen vaak geestelijk abnormaal. In deze gevallen kan men niet veel doen.

Vrij vaak is onvoldoende ontwikkeling van de baarmoeder een oorzaak van onvruchtbaarheid; gewoonlijk heeft de draagster ervan ook kinderlijke vormen; de menstruaties treden op een vrij late leeftijd in en verschijnen vrij sporadisch. Is de baarmoeder zeer sterk ten achter in ontwikkeling, dan valt gewoonlijk niet veel te helpen. Is de afwijking echter van geringe graad, dan kan tegenwoordig wel wat gedaan worden. De chemische industrie is n.l. in staat om menformon en progestine syntetisch te bereiden en daarvan zeer sterke oplossingen te maken, welke men injecteeren kan. Een energieke menformonkuur wordt wel eens — helaas in nog te weinig gevallen — gevolgd door betere ontwikkeling van de baarmoeder; zwangerschap wordt dan mogelijk. Daar een menformonkuur kostbaar is, is dit wel een bezwaar voor toepassing op ruime schaal.

Een andere groep van steriliteitsgevallen wordt veroorzaakt door een te geringe productie van menformon of progestine. In deze gevallen is de baarmoeder wel voldoende ontwikkeld, doch het slijmvlies blijkt dan niet geschikt te zijn voor innesteling van het bevruchte ei.

Soms is de productie van men-

formon en progestine niet voldoende voor de innesteling van het bevruchte ei, doch niet voldoende om het ei tot ontwikkeling te doen komen: dit geeft aanleiding tot een steeds terugkerende miskraam. Door het toedienen van menformon en progestine kan tegenwoordig wel het een en ander bereikt worden. Dat men hiervoor de hulp van de medicus moet inroepen spreekt natuurlijk vanzelf.

Het komt wel eens voor, dat het eitje eenmaal rijp zijnde niet direct door de eierstok wordt uitgestooten; het gevolg hiervan is, dat het ei als het ware te oud (overrijp) in de baarmoeder komt. De kans op bevruchting wordt dan zeer gering.

De dagelijksche ervaring leert verder, dat op oudere leeftijd getrouwde vrouwen moeilijker

zwanger worden; wat de oorzaak hiervan is weet men niet precies.

Een nauwe baarmoederhals kan wel eens de oorzaak zijn van onvruchtbaarheid. In verscheidene gevallen wordt verwijding van de baarmoederhals gevolgd door zwangerschap;

Een belangrijke oorzaak van sterliteit zijn de ondoorgankelijke eileiders, welke gewoonlijk het gevolg zijn van ontsteking der eileider. De oorzaken voor deze ontsteking kunnen zijn;

- a. een geïnfecteerde miskraam.
- b. infecties in het kraambed.
- c. tuberculose van de eileiders.
- d. gonorrhoe.

In dit laatste geval kan het verloop soms heel typisch zijn, een jong getrouwde vrouw wordt vrij plotseling ziek: buikpijn, koorts, misselijkheid, algemeen ziek zijn. Bij onderzoek wordt dan gonorrhoe ontdekt, het blijkt dan dat de man nog niet geheel genezen van gonorrhoe het huwelijk is ingegaan. Deze gonorrhoeische aandoening van de eileiders wordt wel eens de „typhus” van de huwelijksreis genoemd; gewoonlijk is de aandoening van langdurige aard, terwijl meestal de eileiders daarna ondoorgankelijk worden. Soms kan men de ondoorgankelijkheid van de eileiders door operatie verhelpen; toch is het percentage van zwangerschap — al lukt de operatie — na de operatieve ingreep gering.

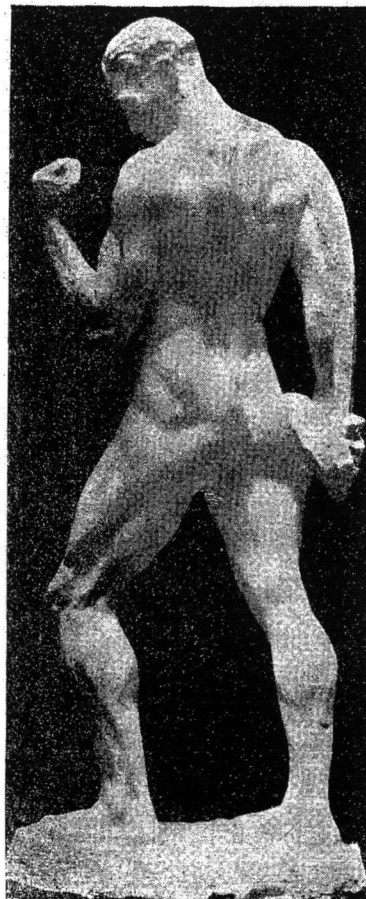
Is het slijm, dat de baarmoederslijmvlies produceert, te zuur, dan gaan de binnendringende spermatozoën te gauw dood, zodat zwangerschap moeilijk tot stand kan komen. In deze gevallen kan men met irrigaties van dubbelkoolzure soda de zuurgraad verminderen.

Een achteroverkanteling van de baarmoeder doet wel eens de zwangerschap uitblijven; deze liggingsafwijking moet dan hersteld worden.

Een andere oorzaak van de sterliteit zijn de gezwollen, die men in de baarmoeder, eileiders of eierstokken vindt.

Tenslotte kunnen zorgen, ze-nuwslopende emotie's en ernstige ziekten de vrouw tijdelijk onvruchtbaar maken.

„Lest we forget”.

Een beeld door Tchen Tchong-jen.

Knellend Chineezenrecht.

door:

MR. LIE TJIONG TIE, Batavia.

ALS men de Indische Staatsbladen van de laatste jaren doorbladert, dan staat men zelfs als jurist versteld over de enorme activiteit in de wetgeving. De wetgevingsproducten in die Staatsbladnummers neergelegd, vermeerderen met den dag en men mag zich wel afvragen, of en in hoeverre de tegenwoordige maatschappelijke toestanden die activiteit hebben gestimuleerd. In elk geval, zeker is, dat in die Staatsbladnummers, alzoo in die veelheid van wettelijke regelingen er niets of zeer weinig is, dat zich bemoeit met Chineezenrecht. Dit valt al dadelijk als feit te constateeren. De vraag ligt dus voor de hand: Heeft het Chineezenrecht dan geen aan-

vulling, wijziging of verbetering noodig, dat de Indische wetgever daar zoo bitter weinig aandacht aan besteedt?

Het bestek van dit stuk laat niet toe hier diep op in te gaan.

Ik wil slechts enkele knellende punten naar voren brengen.

In art. 131 van de Indische Staatsregeling is neergelegd, o.m. het concordantiebeginsel, dit is het beginsel, waarbij in het kort gezegd voor de wettelijke regelingen voor Europeanen hietelende, worden gevolgd de in Nederland geldende regelingen. (Zooveel mogelijk concordeerende regelingen). Aangezien het Europeesche privaatrecht is toepasselijk verklaard op Chineezen, zullen ook even-

tueele aanvullingen en of wijzigingen automatisch gelden voor de Chineezen, tenzij anders gestipuleerd.

In dit concordantiebeginsel nu kan een gevaar schuilen. De in Holland ingevoerde wijzigingen in het Privaatrecht toch, zullen daar uiteraard als Recht worden gevoeld, terwijl die wijzigingen ingevolge meergenoemd beginsel in Indie ingevoerd ook door de Europeanen hietelende eveneens als Recht zullen worden gevoeld. Die wijzigingen gelden zooals we zien automatisch voor de Chineezen. Nu is het nog een groote vraag of die wijzigingen wel als Recht worden gevoeld door ons Chineezen!

Wolkenstudie.

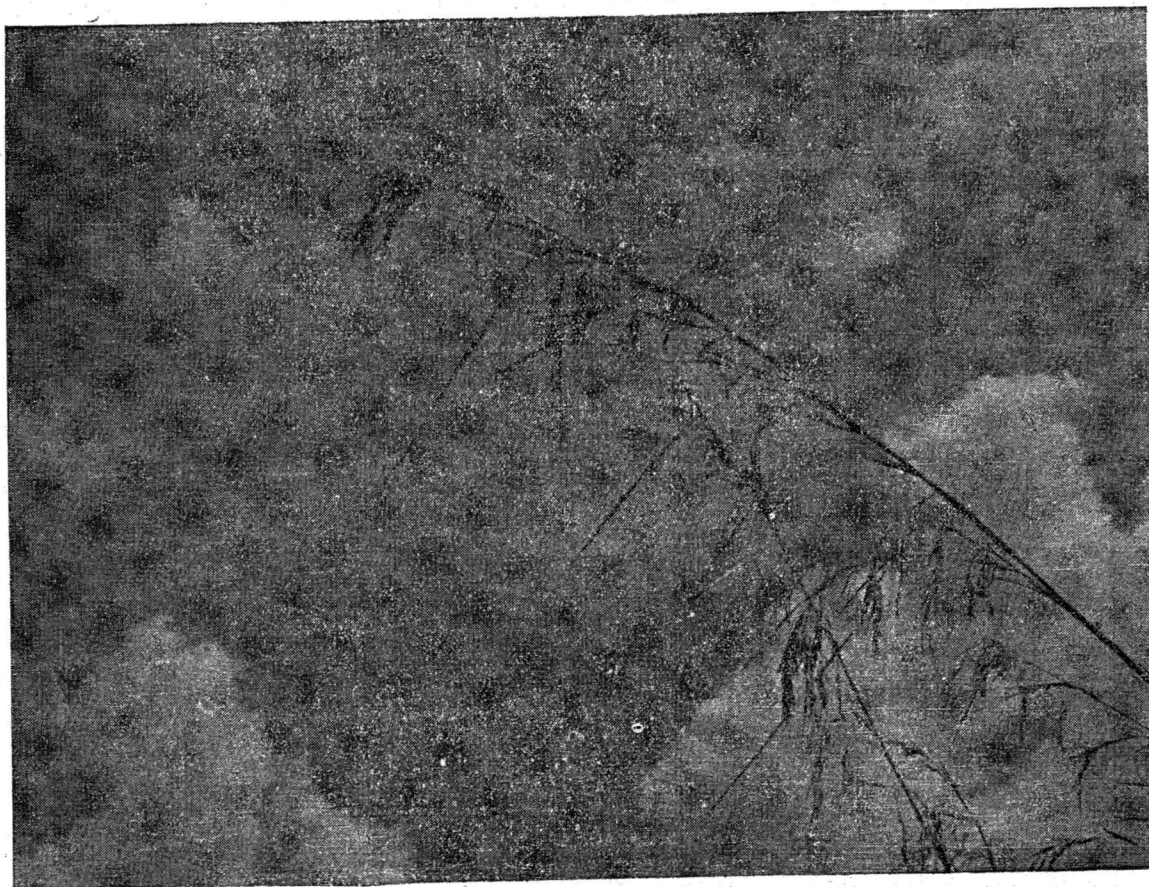

Foto: Oeij Swie Biau, Cheribon.

Vergeet men daarbij vooral niet, dat wat in Holland door de Hollanders als recht en zede in die maatschappij wordt gevoeld, voor Chineezzen knellend recht kan zijn. Voor Hollanders in Indie, die steeds heen en weer (Holland-Indie v.v.) reizen, is deze kwestie van geen belang. Wat door een andere bevolkingsgroep als recht wordt gevoeld, hebben wij i.c. dus slechts te accepteren en te aanvaarden als recht, al verzet zich ons rechtsgevoel daartegen.

Dit is bijv. het geval met de kinderwetten. Bij de toepasselijkverklaring van het Burgerlijk Wetboek had men nog het vaderrechtelijk stelsel, waarbij het overwicht wordt gelegd in handen van den vader. Tegenwoordig is dit stelsel gewijzigd en komen nu in de plaats van den vader, de positie van de „beide ouders” te staan. Het vaderrechtelijk stelsel toen strookte vrijwel met de Chineesche familiestructuur, alzoö met het Chineesche rechtsgevoel, doch het thans geldende ouderrechtelijke stelsel is ons eigenlijk opgedrongen. In het kader van het vaderrechtelijke stelsel paste de adoptieregeling, waarbij slechts mannelijke personen mogen worden geadopteerd, maar nu de man en de vrouw door het ingevoerde ouderrechtelijke stelsel min of meer gelijkgerechtigd en rechtens op hetzelfde niveau staan, moet worden afgevraagd, waarom nu vrouwelijke personen nog niet mogen worden geadopteerd. Weliswaar, de bedoeling van de adoptie was een stamvoortzetter te hebben, en dit paste destijds inderdaad in het vaderrechtelijke stelsel. Nu echter, wordt deze adoptieregeling als onrecht gevoeld, in elk geval door het vrouwelijk deel der Chineesche groep, hetwelk immers gelijkgerechtigd is en rechtens op hetzelfde niveau staat als de mannelijke groep.

Bij de huwelijksluiting bijv. was vroeger slechts vereischt de toestemming van den vader, doch nu moeten beide ouders (man en vrouw) (ouderrechtelijk stelsel) toestemming verleen. Vroeger kon men dus volstaan met de

handteekening van den vader, nu echter kost het bruid en bruidegom veel moeite om de moeders mee te krijgen naar den Burgerlijken Stand, vooral de ouderwet-sche moeders, die vaak nimmer tevoren een pen hebben gehanteerd en nooit een officieel lokaal hebben betreden!

Zij beven dagen tevoren al bij de gedachte, dat zij moeten verschijnen voor een autoriteit; die arme oude moeders!!

Een wijziging voor Europeanen in het Burgerlijk Wetboek, welke juist wel als recht wordt gevoeld door Chineezzen, is juist niet toepasselijk verklaard op de Chineezzen, nl. de nieuwe arbeidswetgeving.

Voor al in verband met de crisisbepalingen.

De Chineesche vertegenwoordigers in den Volksraad hebben sinds jaar en dag om gelijkstelling der Chineesche arbeiders gevraagd, doch het was tot dusver aan doovemans deuren geklopt.

Bij dit alles vraagt men zich natuurlijk af, welke overweging de Indische wetgever heeft gehad of kon hebben om aldus te handelen. Het is echter heel duidelijk. De vraag, welke de Indische wetgever zich steeds voor oogen stelde en stelt, was en is nimmer die, of een aanvulling of wijziging al dan niet als recht wordt gevoeld door de Chineesche groep, doch uitsluitend deze, of een dergelijke aanvulling of wijziging in het Chineezzenrecht in het wezenlijk en economisch belang is van de Europeesche groep, maw. het Chineezzenrecht moet de Europeesche groep dienen. Ik wijs op het feit, dat het Handelsrecht bv. al vanaf 1855 op Vreemde Oosterlingen (wo. begrepen Chineezzen) was toepasselijk verklaard enkel op grond van de overweging, dat de handel tusschen Europeanen enerzijdsch en Vreemde Oosterlingen anderzijdsch rechtszekerheid eischte ten faveure van de Europeesche groep. Wat was toen eenvoudiger dan dat het Europeesche Handelsrecht toepasselijk werd verklaard op de andere groep!!!

Nög een voorbeeld van knellend

Chineezzenrecht, dat algemeen bekend is, nl. het strafprocesrecht. Om de Chineesche groep, die sedert jaren gezeurd heeft om wijziging in deze materie, een fopspeen te geven, werd een commissie benoemd (in den trant van de Volkenbondsprocedure). Deze commissie heeft haar rapport ingeleverd. De kranten maken er melding van. De Chineesche groep, is, geloof ik, blij, er wordt tenminste voor hen gewerkt! Doch daarmee is de zaak meteen uit de wereld. Men hoort er verder niets meer van.

Even kwam het in de herinnering, in de dagen, dat vele hervorragende Chineezzen van West Java als koelies, als misdadigers werden aangehouden, verdacht van het meedoen aan verboden verkiezingen in China. Een openbare krachtige protestmeeting van Chineezzen te Batavia zou het toen worden. Helaas het werd (door wiens toedoen?) een besloten vergadering van zeer zachtzinnige Chineezzen!

Een ander soort knellend recht hoewel niet uitsluitend bedoeld tegen Chineezzen, is de bekende persbreidel. Vóór het Chineesch-Japansche conflict, dus voordat de oogen en ooren van de wereld waren geopend voor de Japansche beschavingsuitingen, had de *Sin Po* de eer het bezoek te mogen ontvangen van de persbreidel aangezien zij al te duidelijk blij gaf van haar Japansche „haat”.

Momenteel leest men in de Holland-sche bladen kolommen vol verachtende critiek tegen de wachters der beschaving in het Oosten zonder dat Mijnheer Persbreidel te voorschijn komt!

Wijlen Thorbecke zou deze or-donnantie, nog eens hebben genoemd: „een gewrocht der duisternis” (zie Kleintjes Staatsinstellingen van Ned. Ind. 1e. del 1927 bl. 146).

Een ander soort, *negatief* knellend (on)recht in Indie is: waarom de Chineezzen niet mogen zwemmen in de diverse zwemgelegenheden? Een precisering van de motivee-

ring van het verbod is eigenlijk nooit gegeven, en het pleit voor de Chineesche waardigheid er nooit om te vragen.

En zoo zijn er nog vele andere positieve en negatieve knellende Chineeschen rechtsinstituten.

Wij Oversea Chineezzen kunnen slechts hopen op een uiteindelijke overwinning van China, omdat die voor ons beteekent de overwinning ook in onzen stillen strijd tegen ongelijkheid in recht, behandeling en appreciatie hier te lande.

EEN OUD G. G. OVER CHINA.

„Pour aimer la Chine il suffit de la connaitre”.

A. Varenne, oud G. G. van Indo China in *L'Indépendance Belge* (23 Nov. 1937).

„Bloemen en Vogels” in Chineesche stijl door een..... Italiaan!

Teekening van Lang Sze Ning of Joseph Castiglione een Italian die in 1715 te Peking kwam en in 1766 stierf.

„Japanesque“.

Foto: W. G. Houskeeper.

Ong Tjiau Koen.

Voor de Hollands opgevoede Chinese Jeugd naverteld uit:

- 1) Siang Hong Kie Jan.
- 2) Chao Chun.

LANG, heel lang geleden, leefde in het Chinese dorpje Wat Tjioe een man genaamd Ong Tiong. Hij was dorpshoofd en was zeer geliefd bij de bevolking, omdat hij niet alleen rechtvaardig was, maar ook vriendelijk en behulpzaam jegens iedereen, zelfs jegens de armsten uit het dorp. Hij had slechts één kind, een beeldschone dochter van 17 jaar. Zij heette *Ong Tjiau Koen*. Zij was niet alleen mooi, maar ook zeer handig in koken en naaien. Bovendien was ze erg knap, deed veel aan muziek en talen en kon schilderen gelijk de besten van het land. Geen wonder dan ook, dat Ong Tiong en zijn vrouw heel veel van haar hielden.

In die tijd regerde in China de grote keizer Han Ong.

Op een avond droomde deze keizer. In die droom ontmoette hij een wondermooi meisje.

„Hoe heet je, en waar kom je vandaan?” vroeg de keizer aan het lieve meisje.

„Mijn naam is Ong Tjiau Koen en ik kom uit het dorpje Wat Tjioe.” antwoordde het meisje bescheiden glimlachend.

Zij was zó aanbiddelijk mooi en haar glimlach zó betoverend, dat de keizer geen weerstand kon bieden aan de verleiding om naar haar te grijpen. Maar zij rukte zich los en vluchtte.

De volgende morgen riep de keizer zijn ministerraad bijeen en vertelde hun zijn merkwaardige droom. „Rust en zonneschijn zijn uit mijn hart gevloeden en alleen dat meisje uit mijn droom kan mij die teruggeven. Wie van U, mijn waarde raadgevers, kan mij helpen? Wie is bereid te zoeken naar dat meisje?” zo besloot hij zijn verhaal.

En nauwelijks was hij uitgesproken, of de minister en hoftekenaar Mo Yan Sioe ging naar voren, knielde voor de keizer en sprak: „Vergeef uw nederige dienaar, Sire, dat hij U om een gunst durft sme-

ken. De grootste gevaren zal hij trotseren om het meisje Uwer dromen te vinden, opdat de vreugde moge terugkeren in Uw hart.”

„Uw prijzenswaardig aanbod doet me genoegen en indien U erin slaagt het meisje te vinden en mee te voeren naar dit paleis, dan zult U met het hoogste ambt worden

beloond,” antwoordde de keizer.

Mo Yan Sioe ging naar huis.

Onderweg dacht hij bij zich zelf: „Heel het land is bang voor mij. Deze keizerlijke opdracht zal ik benutten om mijn schatkist te vullen. Wat dom van onze keizer, om zoveel geloof te hechten aan een droom. Ik zal maar het eerste

Ong Tjiau Koen (Wang Chao Chun) in den vreemde.

beste mooie meisje kiezen, wier ouders mij het meest durven betalen."

Zo redeneerde de slechte minister Mo en ondertussen liet hij alles klaar maken voor de reis.

Hij reisde en reisde, dagen lang met zijn gevolg en eindelijk kwam hij in Wat Tjioe aan, het dorp, waar Ong Tjong, de vader van Ong Tjiauw Koen, dorpsheer was. Aangezien zijn komst niet aangekondigd was, kon Ong Tjong niet de nodige voorbereidingen treffen om de keizerlijke afgevaardigde met alle eer te ontvangen. Daarom werd Mo Yan Sioe boos en liet Ong Tjong 50 stokslagen geven. Toen sprak hij: „Ik ben hier gekomen met een belangrijke opdracht van de keizer. Ik moet zoeken naar een bijzonder mooi meisje, dat hij in zijn droom heeft gezien.

Als je mij daarbij behulpzaam kunt zijn, zal ik je de rest van de straf, die je eigenlijk verdient hebt, kwijtschelden. Op mijn weg naar Wat Tjioe hoorde ik, dat je in het bezit bent van een beeldschone dochter, wier schoonheid in heel het rijk haar gelijke niet vindt. Ga je dochter halen en laat tevens bekend maken, dat de bewoners van Wat Tjioe al hun mooie dochters bij mij moeten brengen, opdat ik daaruit een keuze zal kunnen doen."

Ong Tjong boog, raakte met zijn hoofd drie keer de grond en ging.

Trots was hij op zijn mooie dochter, die waarschijnlijk uitverkoren zou worden tot keizerin van China, maar hij was tegelijk bedroefd, omdat hij dan scheiden moest van zijn lieve Tjiauw Koen, die hij beminde gelijk een parel.

De grote dag brak aan.

Uit de honderden mooie meisjes had Mo Yan Sioe de mooiste uitgekozen en vertrok met ze naar de keizerlijke hoofdstad. Van al die meisjes was Ong Tjiauw Koen ongetwijfeld de mooiste en liefelijkste. Daarom stelde Mo Yan Sioe voor, een tekening van haar te maken en liet meteen doorschemeren, dat hij voor die tekening flink moest worden betaald.

Maar waarom zou Ong Tjiauw Koen zich door een ander laten schilderen?

Zij zelf kon immers goed tekenen en daarom weigerde ze het voorstel, ook al omdat haar gevoel zich verzette tegen iedere vorm van smekperij. Ze maakte een portret van zich zelf en toen het klaar was, gaf zij het mooie kunststuk aan Mo Yan Sioe.

De slechte minister Mo, die teleurgesteld was in zijn hoge verwachtingen, zocht op wraak.

Voordat hij de tekening aan de keizer liet zien, tekende hij een vlek onder het rechteroog. Daarna verscheen hij aan het keizerlijk paleis, knielde voor den machtigen heerser en overhandigde dezen enige schilderijen.

De keizer bekeek ze een voor een, doch geen een trok zijn aandacht, totdat hij Ong Tjiauw Koen's portret voor zich zag.

Zijn gezicht werd opeens vol be-

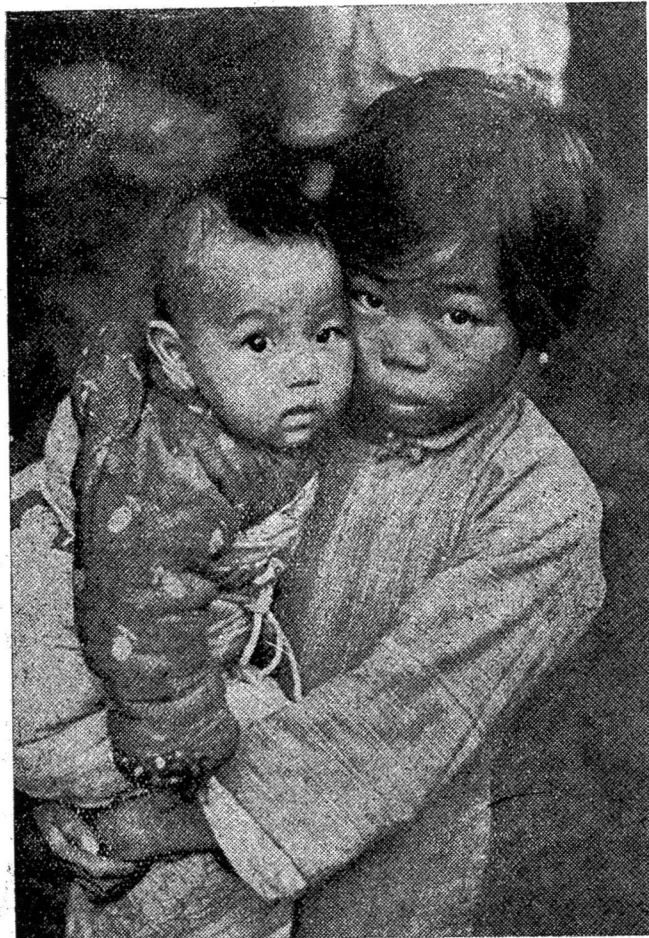
wondering en verrukking en hij riep uit: „Ja, dit moet Ong Tjiauw Koen zijn, want zulk een betoverende schoonheid heb ik nog nimmer gezien!"

„Vergeef me, o Sire," waagde Mo Yan Sioe te zeggen, „ze is inderdaad een buitengewone schoonheid. Maar helaas heeft ze onder haar rechter oog een vlek, die onheil aanbrengt. Als Uw Hoogheid haar tot favoriet kiest, dan vrees ik, dat ze het gehele keizerrijk in verderf en ongeluk zal storten."

De keizer, die bijgelovig was en zijn minister te veel vertrouwde, werd bang en gaf toen bevel, dat Ong Tjiauw Koen naar haar ouders moest worden terug gebracht.

Doch Mo Yan Sioe was met dit lot van Ong Tjiauw Koen nog niet tevreden. Hij wilde haar nog meer laten lijden. Bovendien was hij

Wat hebt Gij met mijn Vader en Moeder gedaan?!

Japan blijft het antwoord schuldig, maar de Historie als Wereldgericht zal eens Antwoorden!

bang, dat alles uit zou lekken, wanneer Ong Tjiauw Koen behouden thuis kwam.

Daarom bedacht hij een gemene streek.

Hij maakte een valse keizerlijke opdracht, waarin stond, dat Ong Tjiauw Koen in de bevangenis moest worden geworpen. Deze keizerlijke gevangenis werd genoemd *Lengkiong*, hetgeen betekent: het koude paleis.

En zo werd dan het arme mooie en onschuldige meisje in het „koude paleis” opgesloten als gevangene.

Dagen en weken verlieden en Ong Tjiauw Kien bracht de tijd in kalme gelatenheid door, omdat zij niet recht wist, wat er met haar was gebeurd.

Op een goede dag vertelde de oppasser haar, dat de keizer een zekere Louw Teng Kim tot 2e vrouw had genomen, hoewel ze veel minder mooi was dan zij. Verder vertelde hij, wat de gemene Mo Yan Sioe met haar portret had gedaan en dat dit verblijf in het „koude paleis” voor haar een gevangenschap betekende.

Als met stomheid geslagen had ze dit alles aangehoord. Het koude zweet brak haar uit, ze was de flauwte nabij.

„Wat heb ik toch misdaan, dat mij zulk een wreed lot is te beurt gevallen?” kreunde ze. En ze schreide en schreide tot ze niet weer schreien kon.

Een mede-gevangene genaamd Lie Gwan Hwa, kreeg medelijden met haar en troostte haar met de woorden:

„Wees niet zo bedroefd. Je wordt nog ziek van al het huilen. Onge-luk is dikwijls slechts een vermomde zegen.”

Ong Tjiauw Koen dankte haar en zo werden ze heel goede maatjes.

Eens op een mooie maannacht droomde ze van de keizer. Ze zag zijn edel gelaat, zijn zachte ogen en zijn vriendelijke glimlach. Ze stond op het punt om voor hem te knielen, toen ze plotseling wakker werd en ontdekte, dat het slechts een droom was. Ze begon te snikken van teleurstelling en haar verdriet vervulde de cipier met zulk

een medelijden, dat hij haar een fluit en een p'i-pa (mandoline) aanbood en haar overhaalde om er op te spelen.

Droevige liederen weerklonken in de stilte van de schone maan-nacht en weemoed en medelijden vervulden het hart van een ieder, die er naar luisterde.

De weemoedige melodieën, die spraken van heimwee en droefheid en welden uit het hart van Ong Tjiauw Koen, bereikten ook het oor van 's Keizers eerste vrouw Lim Hong Houw, die toevallig in de tuin wandelde.

„Wie speelt daar zo mooi op de p'i-pa?” vroeg ze aan haar kamer-meisje.

„Ik weet het niet, nio-nio,” antwoordde het kamermeisje, „maar laat me even gaan zien, wie ze is.”

Ze opende de gevangenisdeur en zei tegen Ong Tjiauw Koen, dat de keizerin graag wilde weten, wie zij was.

Ong Tjiauw Koen schrok.

Maar ze was blij verrast, want dit betekende misschien haar redding.

Ze knielde vlug voor de keizerin en sprak deemoedig: „Vergeef me nio-nio, indien ik tekort ben geschoten in de beleefdheidsvormen jegens een koningin. Ik ben maar een dom en onwetend meisje. Mijn naam is Ong Tjiauw Koen. Door toedoen van Mo Yan Sioe ben ik in de Lengkiong geworpen.” En toen vertelde ze van het begin tot het eind, hoe de lelijke minister Mo haar bedrogen en belasterd had.

„Arm kind,” zei de keizerin, „ik

Een actieve werkster.

Mevr. Z. Y. Woo te Shanghai één der vele actieve werksters bij het helpen der oorlogsslachtoffers.

beloof je, dat ik je helpen zal. Morgen ga ik naar de keizer en zal hem alles vertellen. Ga nu maar slapen. Ik moet terug."

En ze ging, Ong Tjiauw Koen achterlatend in een roes van hoop en blijdschap.

Wat zij verwachtte gebeurde.

De keizer liet Ong Tjiauw Koen bij zich komen en toen hij zag, dat zij helemaal geen vlek had, werd het hem plotseling duidelijk, dat Mo Yan Sioe hem had bedrogen.

Zonder aarzelen vaardigde hij een besluit uit, dat Mo Yan Sioe en zijn gehele familie ter dood moesten worden gebracht.

Ong Tjiauw Koen werd verheven tot 2e vrouw en hiermee was haar vurigste wens vervuld.

Maar het noodlot scheen haar steeds te vervolgen.

Mo Yan Sioe had namelijk lont geroken en was onder zware vermomming gevlucht naar Siam 1) met het portret van Ong Tjiauw Koen bij zich.

Hij liet dit aan den koning van Siam zien en drong er bij hem op aan, om Ong Tjiauw Koen tot vrouw te nemen en de keizer van China voor de keuze te stellen: uitlevering van Ong Tjiauw Koen of oorlog.

De koning van Siam, die verrukt was over de buitengewone schoonheid van Ong Tjiauw Koen, liet zich overhalen en zond een ultimatum aan Han Ong.

Han Ong en Ong Tjiauw Koen schrokken niet weinig, toen ze dit onaangename bericht hoorden.

Ja, wat nu te doen?

Zijn mooie bruid afstaan? Dat nooit!

Dan maar te wapen.

De oorlog brak uit.

Maar ach, de soldaten van Han Ong waren door de langdurige vrede niet meer geoefend. Ze verloren slag op slag.

Toen nam Ong Tjiauw Koen een kloek besluit. Ze ging naar de keizer en sprak: „Sire, ik heb U iets te verzoeken.

Hoewel ik maar een zwak meisje ben, ben ik bereid de lange reis naar Siam te ondernemen en vrouw van de Siamese koning te worden, teneinde mijn vaderland te redden."

Zo offerde het dappere meisje zich op in het belang van haar geliefd vaderland. Heel het hof was verbaasd en tevens verrukt over deze moedige daad en gaf haar de titel van „Prinses van de Eeuwige Vrede".

Op vorstelijke wijze werd haar offerende daad gevierd. Heel het hof was in feesttooi.

En ook de Siamese afgezanten, die haar kwamen afhalen, waren op hun keurigst uitgedost. Op de drakentron zat de keizer van China Han Ong, waardig in houding en gebaar. Zijn ware gevoelens verborg hij zorgvuldig voor de vreemde afgezanten. Doch toen het feest voorbij was en hij alleen was met Ong Tjiauw Koen, barstte hij uit in tranen en kon hij zijn grote smart zijn lieve koningin te moeten verliezen, niet meer onderdrukken. Ontroerend was het af-

scheid tussen Ong Tjiauw Koen en Han Ong. Het was geen afscheid tussen een koningin en een koning, maar tussen twee mensen-kinderen, die elkaar liefhadden...

De tijd vloog voorbij.

Eindelijk brak de dag aan, waarop Ong Tjiauw Koen China moest verlaten.

Om haar leed te verzachten gaf Han Ong haar haar geliefde p'i-pa (mandoline) en haar vriendin Li Goan Hoa mee op de reis.

De lucht was bewolkt. Een scherpe noordenwind blies met hevige kracht. Geen enkele taal was in staat de smart van Ong Tjiauw Koen te beschrijven.

Daar vertrok ze: de schone martelares van China, geëscorteerd door soldaten en bedienden.

De weg liep over dorre woestijnen en hemelhoge bergen, door eenzame wouden en langs woestkolken-de rivieren. Haar enigste troost was haar p'i-pa, die haar overal gezelschap hield, vooral in eenzame uren.

Dagen en maanden gingen voorbij.

Ook al een Japansche „overwinning”.

1) De bewerker spreekt van „Siam”, waarschijnlijk afgaande op de Chineesche term Sian I Kok. Doch of hiermee inderdaad Siam wordt bedoeld is nog de vraag. (Red.).

Nóg was Ong Tjiauw Koen nog niet gekomen waar ze wezen moest.

Op een avond, toen zij in een bio (tempel) onvernachtte, droomde ze een vreemde droom.

Twee meisjes namen haar mee en brachten haar in een heel mooie bio. Daarin zat de engel Kioe Tian Hian Lie, die haar heel vriendelijk begroette.

„Lieve Tjiauw Koen”, sprak de engel, „ik heb je laten halen, omdat ik je iets belangrijks heb mee te geven. Neem dit baadje van mij mee. Als je dit gebruikt, kan niemand je aanraken. Ga nu en volbreng goed je taak.”

Ong Tjiauw Koen wilde haar danken, maar voordat ze dat kon doen, was de engel al verdwenen. Toen ze wakker werd, lag naast haar een toverkleed, dat haar zou beschermen tegen iedere aanraking van de Siamese heerser.

Voort zette ze haar moeizame tocht. Eindelijk na vele maanden kwam ze aan in Siam. Ze werd met alle eer ingehaald.

Ong Tjiauw Koen's eerste werk was, wraak te nemen op Mo Yan Sioe. Zij eiste van de koning, dat haar vijand ter dood moest worden veroordeeld.

Zó betoverd was de koning door de buitengewone schoonheid van Ong Tjiauw Koen, dat geen offer hem te groot was om haar wensen te vervullen en wat betekende per slot van rekening de dood van een landverrader als Mo Yan Sioe? Daarom gehoorzaamde hij haar direct en liet Mo Yan Sioe onthoofden.

Toen wilde de koning haar omhelzen, doch hij sprong met een gil terug, want het was net alsof hij met duizend spelden geprikt werd. Hij vroeg haar, hoe het kwam en kreeg tot antwoord: „Wij hebben vergeten om aan de geesten van de Pek Yang Ho een offer van dankbaarheid te brengen voor ons huwelijk. Daarom moet er een brug worden gebouwd over de rivier en daarop een bidstonde worden gehouden. Dan pas zijn de geesten tevreden en zij zullen U niet meer kwellen met speldeprikken”.

Cok dit geloofde en gehoorzaamde de koning. Hij liet een enorme

lange brug bouwen over de Pek Yang Ho.

De bouw duurde 16 lange jaren. Eindelijk was de brug klaar.

Alles werd in gereedheid gezet voor de grote bidstonde.

PEARL S. BUCK OVER DE MODERNE CHINEESCHE VROUW.

„No one is less understood in the West than is the Chinese woman. There are prevailing, but quite mistaken, notions of her lowly position and complete subordination. As a matter of fact, the Chinese woman has been and is today an enchanting and important and variable creature, wielding much authority, holding a high and very well defined position, and possessing a strength and vitality surpassing that of men..... There is no finer type of womanhood today than is to be found in China” (in *Asia* Dec. 1937, p. 884).

„Chineesche dame”.

Teekening van Miguel Covarrubias voor het werk van Albert Gervais „Madame Flowery Sentiment”. Covarrubias heeft ook Indie bezocht en van zijn hand is „The Island of Bali” verschenen.

Tussen de rijen ambtenaren in groot tenue, schreed Ong Tjiauw Koen langzaam voort naar de ofertafel.

Ze nam een paar hio's, ontstak ze aan de brandende kaarsen en knielde voor de tafel.

Plotseling hoorde ze uit de hemel een stem, die haar waarschuwde, dat het einde van haar taak gekomen was. Dit sterkte haar in haar besluit om een einde aan haar leven te maken, opdat ze rein en onaangeroerd deze aarde kon verlaten. En vóórdat de ambtenaren het haar konden verhinderen, sprong ze in de kolkende rivier, wier stroom — zo luidde de legende — haar lijk meevoerde naar China, waar het kwam aanspoelen en door Han Ong werd opgemerkt en met alle eer begraven.

Haar graf is tot op heden ten dage nog te zien ongeveer 100 li van Kwei Hua Cheng (Suiyuan) en zou volgens zeggen altijd groen blijven, ook wanneer de omgeving dor en droog is.

ENGKONG.

EEN GEESTELIJKE OVER CHINA.

„Ce'st à l'heure précise de ce vaillant renouveau que la Chine rencontre aujourd' hui une amère, une sanglante épreuve. Il ne semble pas que, dans sa souffrance et dans ses deuils, elle en soit ébranlée. De récentes conversations avec Mgr. l'Evêque de Nankin (Yu Pin), qui a assisté à dix-sept bombardements, m'ont laissé l'impression de cette invincible détermination par laquelle un peuple entier, lors-que'il est vainqueur de lui même, est toujours vainqueur de l'avenir”.

Th Neve, Abbé de Saint-André (in *L'Indépendance Belge* v. 23 Nov. 1937).

KEIN LERNEN OHNE LEIDEN.

„Aber kein Lernen kommt ohne Leiden, und die schärfsten Linien der Erinnerung zeichnet der Schmerz”.

Karl Haushofer, Geopolitik des Parifischen Ozeans (1938), S. 271.

Tjhie Sie's moeder en Lauw Pie's vrouw.

Twee meedige vrouwen uit de Sam Kok.

TJHIE SIE of Tan Hok was één van Lauw Pie's bekwame adviseurs en Tjoo Tjhoo (Lauw Pie's tegenstander), die wist dat Tjhie Sie zeer veel van zijn oude moeder hield, liet de oude dame naar zich toe lokken.

De machtige Tjoo Tjhoo verzocht Tjhie Sie's moeder een brief aan haar zoon te willen schrijven om hem te gelasten Lauw Pie te verlaten en de zijde van Tjoo Tjhoo te kiezen met als belooning een bijzonder hoog ambt.

Tjoo Tjhoo liet een schrijfpenseel en een bakje Chineesche inkt te voorschijn halen en trachtte persoonlijk de oude dame er toe te bewegen haar zoon door haar brief tot verraad te verleiden.

Doch Tjhie Sie's moeder werd toornig en wees er op dat Lauw Pie een trouwe dienaar der regeering was, in tegenstelling met Tjoo Tjhoo, zoodat zij onder geen beding haar zoon zou willen bevelen om Lauw Pie's gelederen te verlaten.

„Gij onbeschaamde,” aldus openhartig de moedige oude dame, „zoudt willen dat mijn zoon Uw zijde zou kiezen?”

En onverwachts smet zij het bakje Chineesche inkt naar het geelaat van den oppermachtigen Tjoo Tjhoo, die woedend zijn ondergeschikten gelastte Tjhie Sie's moeder te onthoofden, doch Thia Yok wist wel wat beters. Hij stelde voor het handschrift van de oude dame na te bootsen en een valsche brief naar Tjhie Sie te sturen en inderdaad liet Tjhie Sie zich beetnemen.

Gedreven door zijn liefde tot zijn moeder begaf Tjhie Sie zich naar Tjoo Tjhoo's kamp en eerst toen hij zijn moeder ontmoette, besefte hij dat de bewuste brief niet door zijn moeder was geschreven!

De oude dame nam Tjhie Sie flink onder handen en zei o.a.: „Hoe vaak heb ik jou ingeprent, dat Tiong (trouw aan het land) niet met Hao (liefde tot de ouders) kan samen gaan! Ik verkies een verschrikkelijken marteldood dan een ontrouw individu als zoon voor mij te zien! Je komst maakt het

mij onmogelijk om verder te leven!”

Ze rende naar binnen en maakte zich van kant en Tjhie Sie weigerde om in welke hoedanigheid ook in Tjoo Tjhoo's dienst te treden.

Lauw Pie's echtgenoot, Bie Hoedjin geraakte met Lauw Pie's zoon A Tauw eens in groot gevaar, omringd als zij was door vijandelijke strijdkrachten.

Het gelukte den veldheer Tio Tjoe Liong na veel strijd Bie Hoedjin te vinden en galant steeg Tio van zijn paard af en verzocht haar op zijn paard plaats te willen nemen, terwijl hij te voet zou trachten een weg te banen door de vijandelijke gelederen.

Bie Hoedjin weigerde, want zij vreesde dat Tio te voet zijn doel niet zou kunnen bereiken en verzocht Tio zich niet om haar persoonlijke veiligheid te bekommeren: „Neem A Tauw, stijg weer te paard en laat mij alleen achter!” Doch toen zij zag, dat Tio Tjoe Liong nog steeds weifelde sprong zij, na A Tauw aan Tio's zorgen te hebben overgelaten in een put om door deze plotselinge zelfmoord en zelfopoffering Tio's bezorgdheid om haar veiligheid te doen verdwijnen, zoodat hij al zijn aandacht aan den strijd kon wijden.

Het verdient hier vermelding, dat A Tauw niet de eigen zoon is van Bie Hoedjin, maar de stiefzoon, omdat A Tauw's moeder een andere vrouw van Lauw Pie was, nl. Kam Hoedjin en dit feit maakt haar daad des te grooter.

PARADOX.

„One should act as a man of thought and think as a man of action”.

Henri Bergson (gecit. door „Les Nouvelles Littéraires”, Paris).

VOORBEELD VAN CHINEESCHE VROUWEN.

„Inderdaad, het voorbeeld van de gezusters Soong (Mevr. Sun Yat Sen, Mevr. Chiang Kai Shek en Mevr. H. H. Kung) toonen aan, dat niets onmogelijk is voor een vrouw”.

Georges Herald in *Journal de la Femme*, Paris.

HUWELIJKSGELUK.

„Success in marriage is much more than finding the right person: it is a matter of being the right person”.

Rabbi B. R. Brickner in *Evening Transcript* (Boston).

Bie Hoedjin en Tio Tjoe Liong.

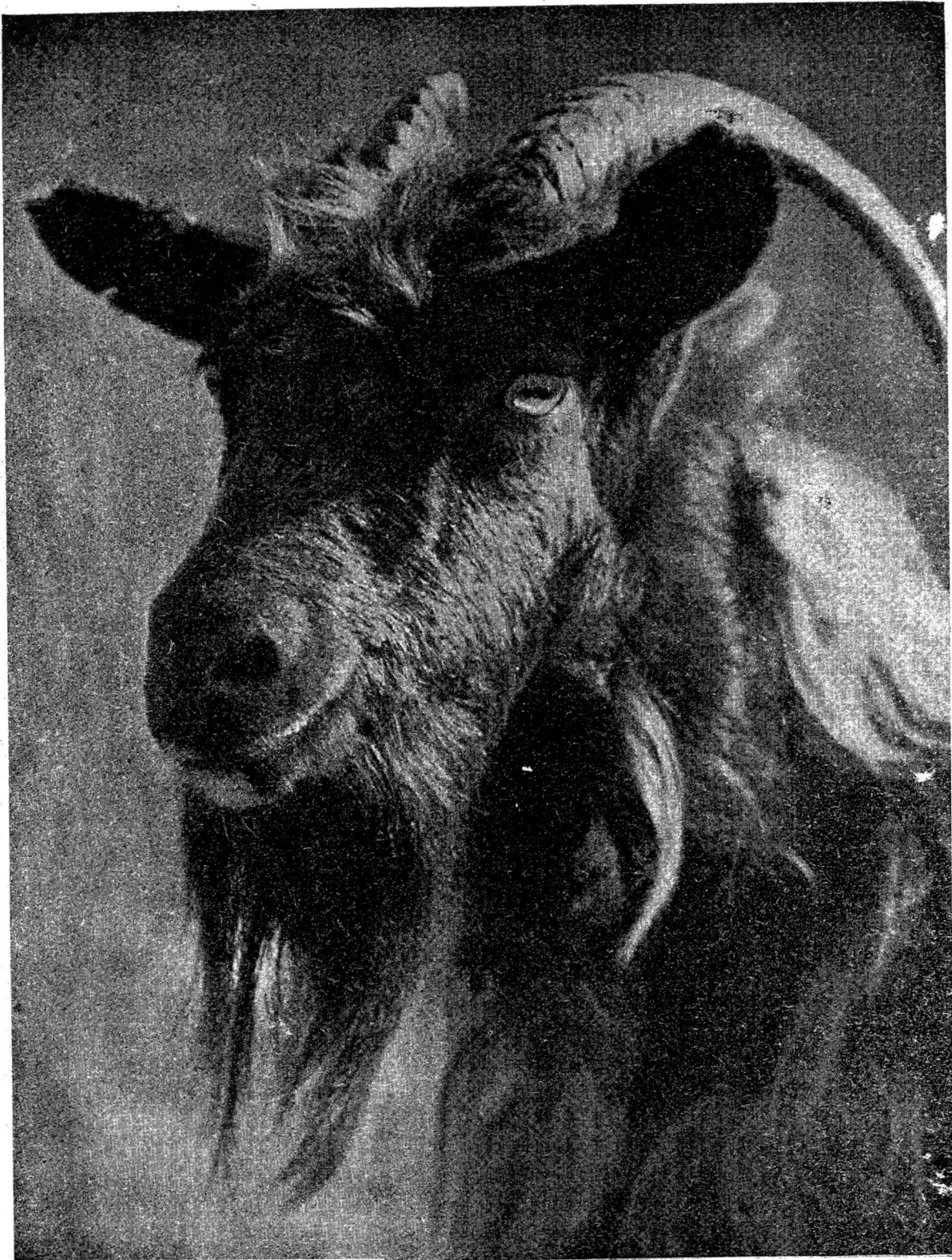

Slaperig.

Door: Michele Foschi.

Dierstudie.

Door: Eugen Rona.

